

PER UNA SORTIDA PROGRESSISTA A LA

CRISI
DIMECRES, 5 d'abril
1 HORA d'atur

- Contra l'acomiadament lliure
- Contra els expedients de crisi
- Contra el tancament d'empreses
- Contra la disminució del poder adquisitiu del salari
- Per la plena ocupació
- Per la amnistia laboral
- Per la plena llibertat sindical
- Per la devolució del patrimoni sindical

FEM COMPLIR ELS ACORDS DEL PACTE DE LA MONCLOA

Dóna suport a la crida unitària de CCOO i UGT

5 d'abril: jornada europea contra la crisi i per la plena ocupació, convocada per la Confederació Europea de Sindicats. A casa nostra, criden unitàriament a l'acció CCOO i UGT. Aquest és el cartell que ha fet el PSUC de suport a la convocatòria.

PSUC:
què fem a les Corts

(Pàgs centrals)

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS:
UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 522

Del 31 de març al 6 d'abril de 1978

Preu: 15 pessetes

Avui comença Conferència del PSUC

La II Conferència Nacional del PSUC inaugura, aquest divendres dia 31, a les 5 de la tarda, el seu treball que es prolongarà els dies 1 i 2. Discutir les tesis i el projecte d'Estatuts del IX Congrés del PCE, elegir els 265 delegats del PSUC que hi participaran, formaran el gruix d'aquesta conferència, que estarà constituïda pels membres del Comitè Central i els responsables polítics de les organitzacions amb un nombre d'afiliats igual o superior a 150, en total uns 240 participants. Està previst també que la Conferència analitzi l'estat de comptes del partit.

El projecte de reglament, que haurà de ser aprovat pel ple de la Conferència, preveu la creació, a partir dels deu grups territorials, de sis comissions de treball, una de les quals discutirà el projecte d'Estatuts i les altres cinc es repartiran, en cinc blocs, els 15 punts que formen les tesis. Cada una d'aquestes comissions elegirà, per participar al plenari, un delegat que explicarà la postura majoritària i un per les postures minoritàries que aconseguixin un consens mínim del 20 per cent.

De la "terra promesa"?

El retorn dels emigrants

Se'n van anar, sobretot als anys seixanta, cercant feina, fugint de la misèria; a una mena de "terra promesa" que no fou tal cosa. Ara, a l'hora del retorn, no tenen precisament —sempre hi ha excepcions— una situació fàcil. En molts casos, ni tan sols promeses

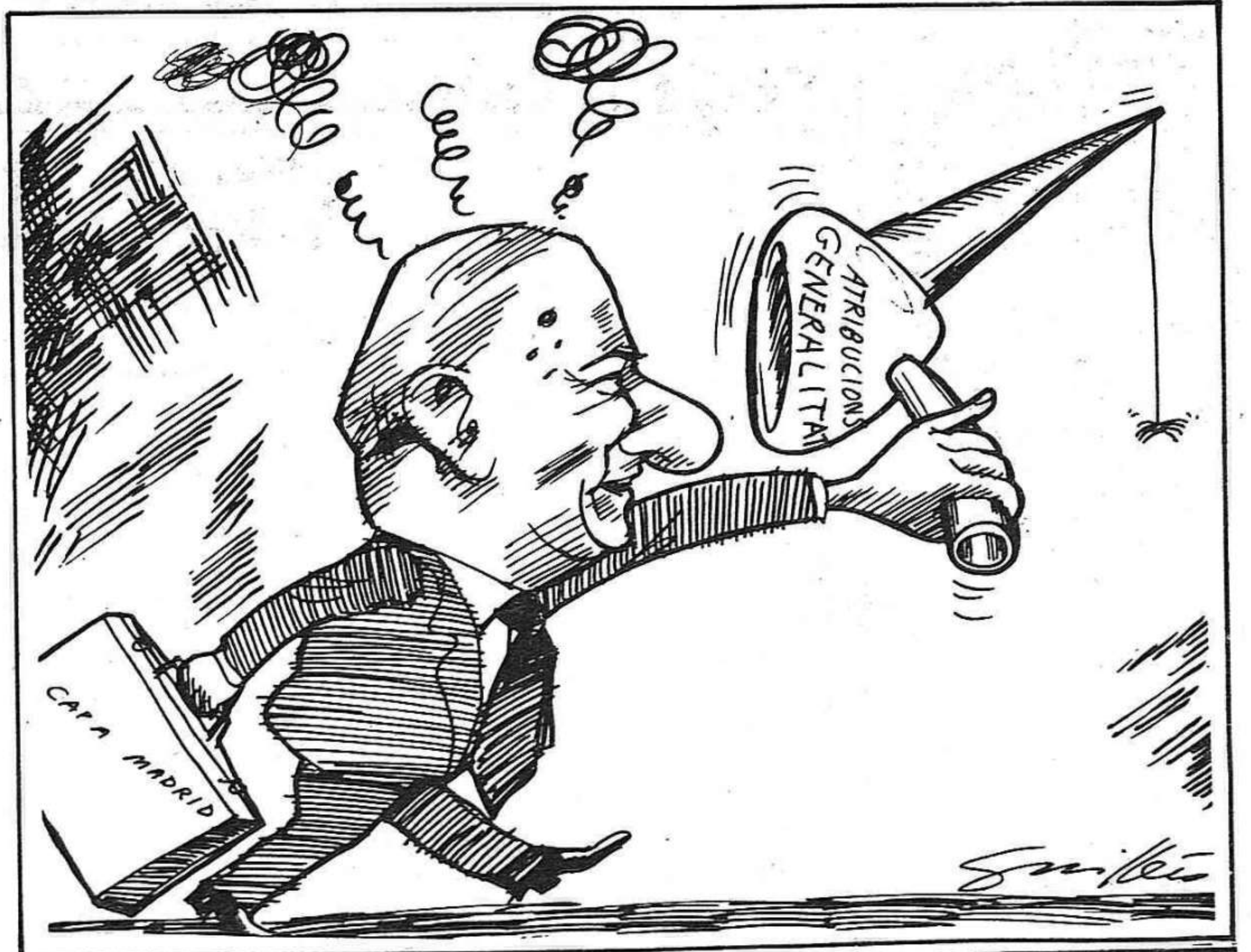
(Reportatge a la pàgina 16) (Fotos d'Enric Quintana)

Municipis: una nova situació

L'aprovació de la llei electoral i la convocatòria, de "facto", per la tardor, de les eleccions municipals, han obert un nou període de la política local, extraordinàriament complex. Vegeu a les pàgines 4 i 5, a més a més d'un article de Jordi Borja, les cròniques dels nostres corresponents a Sant Boi de Llobregat, Badalona i el Bages.

L'ou com balla per GUILLÉN

Un congrés obrer, un congrés democràtic (Pàgina 7)

La democràcia, entre el terrorisme i l'oligarquia

MADRID, 30.— Una enquesta publicada aquests darrers dies, situava la preocupació majoritària dels partits polítics al voltant de tres qüestions fonamentals: el terrorisme, la Constitució i les eleccions municipals, per ordre d'importància. I no era debades.

Només uns dies abans, un escamot matava el director general d'Institucions Penitenciàries, Haddad, precisament l'home que estava preparant, des de la seva incorporació al càrrec, una reforma penitenciària en profunditat, però al qual, la naturalesa del canvi polític desenvolupat de la dictadura a la democràcia, li havia fet heretar una situació d'extrema gravetat en el rosari de presons esteses arreu de l'Estat, i que els darrers mesos havia esclatat en força motins.

Una situació tal —coexistència d'institucions democràtiques amb l'aparell d'Estat franquista— que permetia que mentre el senyor Haddad elaborava aquest projecte de reforma penitenciària, una setmana abans morís torturat un jove anarquista, a la presó de Carabanchel, sota els cops d'uns funcionaris dignes de la millor època dictatorial.

La sang tornava a tacar de vermell els carrers de la incipient democràcia espanyola, la qual l'oligarquia vol encotillar en la via més típicament capitalista i d'altres forces pretenen deturar i fer recular. No és debades que el senyor Haddad feia el número trenta dels morts durant tot un any, per raons d'índole política.

REPRESSIÓ A LES PRESONS

Mentrestant, una comissió de senadors acabava un infor-

me a fons sobre la situació a les presons espanyoles, a partir del qual caldrà desenvolupar tota l'activitat reformadora que el senyor Haddad havia projectat.

Podríem dir que l'informe era per a sucari-hi pa. La comissió investigadora del Senat hi feia una denúncia oberta dels mètodes repressius que subsisteixen encara avui a les institucions penitenciàries. Per exemple, assenyalava entre les seves conclusions que a la majoria de les presons no es compleixen les exigències mínimes de la Declaració Universal dels Drets Humans i que s'hi observa una situació que no s'ha de prolongar.

A partir d'aquí, l'informe sistematitzava la seva denúncia en una llarga sèrie d'apartats. I, entre altres coses, posava en descobert que els presos es troben en unes condicions de vida que tendeixen a aguditzar la seva marginació social, dificultant la seva reeducació, readaptació i reabsorció a la societat un cop hagin complert la condemna...

A la vista d'aquestes denúncies, formulades per la comissió senatorial, en medis parlamentaris es lamentava que aquestes arribessin molt tard i es subratllava la necessitat que hauria hagut de tenir elaborat l'informe fa mesos, amb la qual cosa, molt probablement, s'haguessin evitat morts i avalots que, en els mètodes i situacions que l'informe denuncia, troben una part fonamental de la seva explicació.

LES EXPLICACIONS DEL GOVERN

D'altra banda, el govern i els partits de l'oposició preparaven les seves bateries per a un ple del Congrés que, sens dubte, serà històric. Un ple en el qual el president Suárez haurà de donar respostes precises a tres punts que marquen el centre, avui, del procés de consolidació de la democràcia.

Primer, les raons que van

originar la darrera crisi del govern i a la seva posterior remodelació, allò que fou qualificat com la conservació del tomb a la dreta que es venia observant en la política governamental des de feia ja alguns mesos; segon, el compliment o incompliment dels acords de la Moncloa, que —no és un secret per a ningú— estan fent aigües per la pressió del gran capital en tots aquells aspectes favorables a la classe obrera, és a dir, en aquelles qüestions que suposaven una justificació perquè els acords fossin subscrits pels partits obrers; tercer, el calendari polític del govern Suárez pels primers mesos.

La compareixença del govern davant el Congrés havia estat decidida ara fa un mes, en una sessió plenària en la qual la majoria dels diputats havia considerat "insuficients" les explicacions aportades pel vice-president Abril, tant sobre la crisi com sobre la remodelació que havia fet pujar a un lloc ministerial el dirigent empresarial Rodríguez Sahagun. Aquella fou una sessió parlamentària que en un principi semblava que anava a ser rutinària i que al final esdevenia la primera derrota del govern, tot i que

l'ucedeista Pérez Llorca la qualificà "d'emboscada parlamentària"

UN ABERRI EGUNA EN LLIBERTAT

Juntament amb aquests fets, d'altres no menys importants perfilaven els darrers dies la política espanyola. Entre ells la celebració del primer Aberrí Eguna legal des de l'acabament de la guerra civil, en el qual participaven prop d'un milió de persones a les diferents manifestacions convocades a tot Euskadi; d'altra banda, els greus enfrontaments entre treballadors i forces d'ordre públic al port de Cadis, després de la repressió iniciada per la policia armada, que tindria per balanç una colla de treballadors ferits; la contestació d'una part dels delegats del PCE a Astúries, entre els quals un membre del Comitè Central i, en fi, la continuació de l'ofensiva patronal contra el projecte d'acció sindical, a partir de les esmenes en el text governamental pels diputats de l'esquerra i que les diferents organitzacions empresarials qualificaven d'excessivament progressista.

El primer Aberrí Eguna legal des de l'acabament de la guerra civil (Foto E. Quintana)

Perquè els Pactes es compleixin

La situació econòmica del país s'agreuja. És cert que darrerament hi ha una desacceleració de la inflació, que la balança de pagaments millora fonamentalment gràcies al turisme i a la debilitat del mercat interior, que la recaptació per impostos augmenta. Però no és menys cert que l'atonía inversora continua, que cent mil parats s'han afegit el darrer trimestre al milió llarg dels que ja hi havia, que el 20 per cent de la capacitat productiva no s'utilitza, que el poder adquisitiu minva i moltes empreses no paguen les quotes de la Seguretat Social. El balanç d'aquest "dèbit" i "haver" no és precisament positiu en relació amb el moment econòmic que teníem a finals de l'any passat i les exigències que la situació plantejava, i planteja, per tal de sortir de la crisi.

I això és molt greu, ho hem dit manta vegada. És greu per als qui pateixen la crisi, la immensa majoria. És greu de cara a la consolidació de la democràcia. El desencís que està provocant, i pot provocar encara, aquesta situació és gran.

Si no s'haguessin signat els Pactes de la Moncloa s'hauria de fer ara. No hi ha cap altra solució viable per sortir de la crisi que la de l'entesa entre les forces polítiques del ventall parlamentari. Estrifar les cartes seria oferir a la dreta més reaccionària la seva "solució" i provocar una greu desestabilització del procés democràtic. L'única política possible en aquest ordre de coses és fer, exigir responsablement, que els Pactes de la Moncloa es compleixin.

I els Pactes de la Moncloa no es compleixen. Una part de la dreta els ha qualificat d'esqueres i els boicoteja. No volen renunciar ni a un bri del seu privilegi. Mentrestant, el govern de la UCD es debat en un joc intern d'interessos, on aquesta mateixa dreta pressiona, i no tira endavant els acords que també va signar. Un cop més es fa evident la necessitat que la política de concentració s'expressi també a nivell governamental, com evident es fa l'exigència responsable, contundent i de masses del compliment dels Pactes. Aquest és el sentit profund, polític, de l'acció obrera que es prepara per al dia 5. Acció que haurà de trobar la seva continuïtat en formes diverses de pressió del poble.

El dit a l'ull

per IGNASI RIERA

GRAPO S.A.

¿I per què no? Per resoldre els problemes de finances, podríem fundar una empresa que es digués Grapo S.A.: el nom, si més no, suggereix la impunitat total, i suposem que també la impunitat fiscal.

(Com al "mot a la fi" de l'Avui, deixeu, també, que això del GRAPO ens resulti, si més no, llefiscós, tèrbol, amb massa contradiccions sospitoses.)

Els estudiants del futur cauran inexorablement al pou quan els obliguin a qualificar els grups revolucionaris de l'Estat espanyol, l'any 1978. Més d'un qualificarà de leninista el PCE: "al pot!", dirà triomfant l'astut catedràtic per oposició (autonòmica). (O bé: "¿a quin mes us referiu del 78?", podrà oposar l'estudiant, més astut encara.) D'altres cauran quan els preguntin sobre el caràcter de la Constitució: ¿progressista, liberal, retrògrada, socialdemocràtica, pre-autonòmica?

El parany màxim, la sageta enverinada que clavaràn els catedràtics del futur als alumnes que vulguin ensorrar per sempre més, serà l'examen amb tema únic: El Grapo. ¿Qui mou els fils del

GRAPO? ¿Qui compon el grup? ¿A qui interessien, més especialment, les accions del GRAPO? (¿A qui interessava que fos segregat un tal Oriol, o bé l'alt militar senyor Villaescusa? ¿A qui interessava la mort del director general d'institucions penitenciàries, mort que sembla destinada a fer oblidar el cas Rueda?) El caràcter ambivalent del terrorisme pren, en el cas del GRAPO, l'aire d'una sospita crònica. Cap dels terrorismes practicats al nostre país, i estem contra tots ells, sense oblidar el terrorisme d'Estat, que segueixen practicant certs funcionaris sota l'ull indulgent del Ministre de l'Interior, cap d'aquests terrorismes, insistim, resulta tan sospitosos com el firmat pel GRAPO. (¿Per què sempre que sentim la paraula Grapo ens ve al cap, obsessivament, freudianament, el mot CIA?)

Com quan vam ser víctimes d'altres accions del GRAPO, "vigila, esperit, vigila: no perdís mai el teu nord". És a dir: ni porucs ni cornuts. El cas Rueda clama justícia (no la salvatge acció signada Grapo) i que s'arribi, caigui qui caigui, a les últimes explicacions públiques, a les últimes conseqüències.

(Ah! I que el GRAPO S.A. perdi la impunitat!)

treball
REDACTORS
COLLABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Toni Albert, M. d'Amposta, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castiño, Enric Cerdà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Txiki Laorden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Olaguer, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús Maria Rodés, Marta Rosés, M.F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Vallverdú, Rodrigo Vázquez Prada, Pau Verrié, Pere Vila. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Girona, Enric de Gràcia, Àngel Lacalle, Manuel Luís, Josep Quintanas, E.J. Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confeció: Jaume Ribé.

Fotografies: J. Civit, Jordi Morera, E. Quintana, Jordi Soteras Jr.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat:
Vallespir, 171, baixos
Barcelona, 14
Telèfons: 2306043
3212195

Edita: PSUC
Imprès a Ingemesa
Dipòsit legal: B 16948-77

La setmana a Catalunya per CARLES FORTUNY

Tarradellas: un viatge important per a Catalunya

Sens dubte, l'interès de la vida política catalana se centra en el viatge del president de la Generalitat, Josep Tarradellas, que comença diumenge, dia 2. Encara que quan tanquem l'edició de TREBALL no es coneixen tots els detalls del programa oficial del president de la Generalitat, és ben segur que s'entrevistàrà amb el cap del govern, Adolfo Suárez, dues vegades i que serà rebut també pel Rei. Possiblement Josep Tarradellas mantindrà entrevistes amb dirigents polítics i es dona per cert, recollint informacions procedents dels medis parlamentaris, que assistirà a la sessió plenària del Congrés en la qual Adolfo Suárez haurà d'informar de la darrera crisi ministerial. Recordem que aquesta presència del cap del govern fou imposada pels grups parlamentaris d'oposició que, votant units, rebutjaren les explicacions "de passada" que els intentava oferir el vice-president Abril Martorell.

Al viatge del president de la Generalitat a Madrid poden donar-se-li diverses interpretacions. Des del punt de vista personal pot ser, com ja hem assenyalat en altres comentaris, que Josep Tarradellas intenti enfortir la seva imatge, reprenent la direcció de la vida política catalana, però, al marge d'aquestes consideracions, no hi ha cap dubte que el viatge té una gran importància política per a Catalunya. Al costat de les entrevistes amb Juan Carlos i Adolfo Suárez, Tarradellas mantindrà contactes amb el ministre de Justícia i president de la Comissió Mixta Govern-Generalitat, Landelino Lavilla, amb els ministres de l'Interior, Hisenda, Transports i, possiblement, amb altres titulars de departaments relacionats amb el traspàs de competències a la Generalitat. En definitiva, es tracta —com ha declarat el propi Tarradellas a la revista madrilenya "Cuadernos para el Diálogo"— de "donar contingut polític a la Generalitat sense esperar el traspàs de serveis i l'Estatut". Tot i que els treballs de la Comissió Mixta es troben en una acceptable

via d'avenc (no exempta de dificultats, això està clar) és evident que el govern va prenent decisions que afecten Catalunya i sobre les quals la Generalitat no pot dir-hi la seva. En paraules també de Tarradellas: "Ben sovint el govern pren decisions que afecten la vida política, social i econòmica de Catalunya sense que hi intervingui la Generalitat. Això cal replantejar-ho totalment." El senador Josep Benet, parlant en nom de l'Entesa dels Catalans, ha dit en el ple del Senat en el qual s'examinà —i es criticà a bastament— la política "preautonomista" d'UCD, que si Tarradellas torna de Madrid amb les mans buides, si la preautonomia no deixa de ser una paraula més, la situació a Catalunya —que viu un clima important de pau civil, de diàleg i de consens, malgrat totes les dificultats de l'hora present— pot agreujar-se i emprendre un no gens desitjable camí de radicalització. La preocupació governamental davant del tema de les nacionalitats —vegeu el discurs de Clavero Arévalo al propi Senat rebutjant qualsevol plantejament "independentista" o l'al·locució de Gutiérrez Mellado a oficials de l'Exèrcit reiterant la defensa de la unitat d'Espanya per part de les

Forces Armades— pot traduir-se en dues posicions: una, encertada, d'afavorir justament els mecanismes que portin cap a un veritable autogovern i a la recuperació de la identitat nacional i cultural, sense oblidar les exigències de solidaritat i de respecte mutu, i l'altra, que al nostre parer fóra un gravíssim error, la de frenar els processos preautonòmics tancant l'aixeta i cercant caps de turc. En aquest sentit, per exemple, no deixen de sorprendre certes actituds governamentals i no governamentals —alguns medis periodístics, per exemple— davant la celebració de "l'Aberrí Eguna". De tota manera, el que ha passat amb Euskadi ens posa un cop més davant la necessitat de fer un gran esforç d'explicació de les reivindicacions autonòmiques, del sentit real de l'autonomia com a eina de transformació democràtica de la societat, i de la voluntat solidària de Catalunya amb tots els pobles d'Espanya.

CONSELL DE TREBALL

Tornant, però, a la Generalitat, cal destacar, al costat del viatge del president Tarradellas a Madrid, la notícia del Consell de Treball, que tindrà una doble vessant d'òrgan consultiu i d'instrument de mediació o arbitratge entre les parts en cas de conflicte. Al Consell s'integraran representacions de les organitzacions patronals i dels sindicats obrers, els quals —llevat la CNT— han manifestat ja la seva predisposició a formar part del nou òrgan de la Generalitat. Sens dubte la classe obrera de Catalunya és la més interessada a disposar d'instruments de diàleg que permetin fixar ben bé quins són els seus interlocutors vàlids. El recent exemple de SEAT reforça, indubtablement, el pes que pot tenir el Consell de Treball, que no ha d'interpretar-se com un intent de frenar les iniciatives sindicals, o domesticar-les en raó d'exigències polítiques conjunturals, sinó de trobar punts de contacte i de confluència que permetin resoldre problemes reals en aquesta època de crisi.

EL CENTRE-DRETA S'UNEIX

S'ha presentat ja a la premsa el nou partit "Unió del

Centre de Catalunya", format bàsicament a partir d'homies de Centre Català però que compta amb una important aportació de quadres i mitjans tècnics i econòmics procedents de formacions que ara s'integren en el nou partit: Lliga de Catalunya, Partit del Poble Català, Club Marítim (escindits per la dreta d'Unió Democràtica de Catalunya), Joventut Catalana del Centre, Col·lectiu Social-Demòcrata de Catalunya, Agrupació de Liberals Independents, Agrupació d'Independents de Girona, així com altres persones vinculades al col·lectiu "Seny Nou", a més d'independents. El president del nou partit de centre-dreta és el diputat Carles Güell de Sentmenat (que aconseguí el seu escó formant part de la coalició UDC-CC) i el secretari general Joaquim Molins Amat, que ho havia estat de Centre Català. El nou partit, visiblement escorçat cap a la dreta, ha manifestat reiteradament la seva voluntat de mantenir una actitud de col·laboració amb Unió del Centre Democràtic, encara que al partit governamental sembla que hi ha fortes divisions d'opinions pel que fa al "problema català". Mentre que alguns sectors del partit (l'ala Sentís, per entendre'ns) es mostren favorables a l'acord programàtic i d'acció amb el centre-dreta genuïnament català, altres branques (per exemple la de Jiménez de Parga) es mostren rebeques davant dels plantejaments "nacionalistes". De tota manera, sembla evident que a la pràctica es produirà una confluència entre Unió del Centre de Catalunya (UCC) i UCD, perquè els interessos a defensar són ben comuns. Qui més tocat en pot sortir de l'operació, un cop més, és la històrica Unió Democràtica de Catalunya. Malgrat que el seu líder, Anton Cañellas, vagi repetint la voluntat dels demòcrata-cristians catalans de convertir-se

en l'eix del nou partit de centre i no marxista que Catalunya necessita, és probable que la seva hora estigui ja passant.

LA JORNADA DEL 5 D'ABRIL

I acabem reflexionant sobre la importància de la jornada convocada pel proper dimecres dia 5 d'abril, que ha de portar milions de treballadors europeus a l'atur en reivindicació d'una sortida progressista a la crisi econòmica que avui s'abat sobre tot el sistema capitalista. Els treballadors europeus —seguint una crida de la CES, Confederació Europea de Sindicats— aniran a l'atur contra la desocupació, els expedients de crisi, i per l'Europa dels treballadors enfront de l'Europa dels capitalistes. En el nostre cas, CCOO i UGT han arribat a l'acord —amb el suport, també, d'USO— d'una hora d'atur. Es tracta, sens dubte, d'un fet d'una importància excepcional, sobre tot per la vinculació, per primer cop en molts anys, d'Espanya a una acció internacional de la classe obrera. El PSUC, que abona sense reserves aquesta iniciativa, ha posat també l'accent que la convocatòria ha de servir per exigir el compliment dels Pactes de la Moncloa, per exigir una Constitució i un Estatut al servei de la majoria i per posar en primer pla la necessitat del Codi dels Drets dels Treballadors. La primera gran acció sindical després de la legalització de les centrals ha de convertir-se en l'expressió de la més ferma voluntat popular d'acabar amb una crisi carregada a les espatlles dels treballadors, la més ferma voluntat d'una nova concepció de les relacions econòmiques i laborals que permetin eixamplar el marc de participació democràtica. La jornada del dia 5 ha de ser un crit unànime i ha de comptar amb el més ample suport ciutadà. La crisi ens afecta tots... o quasi tots.

5 abril: PARAR 1 HORA**Suport del PSUC**

Una acció contra la crisi

Les Comissions Obreres i la Unió General de Treballadors han cridat, per al dia 5 d'abril, a realitzar a totes les empreses i llocs de treball una hora d'atur i a celebrar assemblees en favor d'una sortida progressista de la crisi, per la plena ocupació, per l'amnistia laboral i pel respecte als drets sindicals. Aquesta crida s'emmarca en la convocatòria de la Confederació Europea de Sindicats.

El Comitè Executiu del PSUC valora aquesta acció del dia 5 com un pas molt important cap a la unitat d'acció de la classe obrera i els treballadors, no solament a Espanya, sinó a tota l'Europa capitalista, enfront d'una crisi econòmica que hom pretén descarregar damunt les seves espatlles.

A Catalunya, l'acció del dia 5 d'abril ha de permetre la participació de centenars de milers de treballadors en la lluita per una sortida progressista de la crisi i, concretament, contra la desocupació i per forçar les inversions públiques i productives imprescindibles per a la creació de nous llocs de treball. En aquest sentit, l'acció del dia 5 s'inserirà en la mobilització dels treballadors i de les classes populars per l'acompliment dels Pactes de la Moncloa, que el govern d'UCD incompleix o compleix amb retard i parcialment, sobretot en els aspectes socials.

El Comitè Executiu del PSUC, en valorar molt positivament aquesta convocatòria i assumir sense reserves els seus objectius, crida tots els treballadors de Catalunya a participar plenament en l'acció, d'acord amb la declaració conjunta de Comissions Obreres i UGT. Crida especialment les organitzacions i militants del partit a fer tot allò que estigui al seu abast per tal de contribuir a l'èxit de la convocatòria en la perspectiva de la plena aplicació dels Pactes de la Moncloa i d'una sortida de la crisi favorable als interessos dels treballadors.

El Comitè Executiu del PSUC
Barcelona, 28-3-78

filars prim

per RAFAEL RIBÓ

Quin terrorisme?

En pocs dies de diferència s'han produït diversos esdeveniments violents a Europa, i en concret a l'Estat espanyol, que tornen a situar en primer pla polític la qüestió del terrorisme. En concret el segrestament del líder demòcrata-cristià italià Aldo Moro i l'assassinat a Madrid del Director General de Presons Jesús Haddad, han obligat de nou els comentaristes polítics a analitzar el fenomen del terrorisme.

Hi ha, però, qui compara aquestes violències a les patides per ciutadans víctimes de les institucions repressives del sistema, com pot ser el cas del militant de la CNT Agustí Rueda, mort torturat a Carabanchel, o les víctimes quotidianes del "terror institucionalitzat". Sens dubte és cert que hi ha dos tipus de violència, la produïda un dia en un moment, i la diària, la de les relacions socials opressives. L'opinió pública és més impressionable per la primera, ja que causa més horror i és més colpidor veure un home metratllat que no pas els morts de fam o els oprimits. Però allò més destacable dels fets més amunt esmentats és que, essent clars exponents del terror aïllat, només beneficien els qui volen mantenir el terror o la violència continuada o establerta.

Segrestar Aldo Moro en uns moments que es començava a albirar una base d'entesa entre comunistes i demòcrata-cristians a Itàlia (segrestament que no es pot separar de la llar-

ga cadena d'atemptats terroristes contra l'ordre italià democràtic), i assassinar Haddad als inicis del procés de canvi democràtic a l'Estat espanyol, són, ambdós fets, exponents de l'anomenat terrorisme extremista, del color que hom vulgui, però que s'adreça envers un sol profit i objectiu: destruir el que hi pugui haver de democràcia a tots dos processos, guardant les necessàries distàncies, l'italià i l'espanyol.

No es tracta només de convidar a la involució, cosa que malgrat les seves dificultats algú encara pretén, sinó de cridar a accions especials que minvin els drets democràtics de la població i que entrebanquin el procés d'evolució. Hom pot parlar de "lleis especials" contra el terrorisme, que només serveixen de control dels ciutadans limitant els seus drets i eixamplant el camp d'actuació de la violència opressora. Martín Villa ha parlat, per evitar el descrèdit de les "lleis especials", de "poders especials" per a les Forces d'Ordre Públic que més o menys podrien donar el mateix resultat. Nosaltres hem de parlar principalment de reforçar la participació i la mobilització popular responsable com l'única garantia contra tota mena de terrorisme. Hem d'exigir que s'acceleri el desmantellament dels aparells franquistes i la construcció d'un sistema democràtic. Hem d'exigir els pertinents esclariments de tants actes irresponsables contra la voluntat de la majoria. En definitiva, per fer front al terrorisme, hem de forjar la llibertat.

Badalona: canvis a l'Ajuntament

BADALONA (E. J. Ricart).— La decisió, després del debat parlamentari sobre el tema, d'ajornar les eleccions municipals fins després de l'aprovació de la Constitució sembla haver-se convertit en un xarop vitamínic per a l'ajuntament de Badalona.

Quasi bé al mateix temps que els representants de la Federació Catalana del PSOE anunciaven la seva decisió de retirar-se de la comissió municipal de partits, en un ple municipal extraordinari de l'Ajuntament es produïren notables canvis en allò que anomenen "el cartipàs municipal", o sia les diverses responsabilitats dels tinent d'alcalde i de les regidories. Amb aquests canvis, l'alcalde de la ciutat, el senyor Ramos Cruz, reforçava "l'equip dirigent" de l'Ajuntament, i hi incorporava, com a tinent d'alcalde d'Hisenda, el regidor Josep Guillén, un personatge prou conegut a Badalona, precisament per la seva actuació, en els temps de l'alcalde Antoja, com a tinent d'alcalde d'Urbanisme i com a alcalde accidental, després. Guillén és un gat vell que coneix tots els secrets i "truquets" de la maquinària municipal, sobretot en allò que fa referència a les finances.

Hom es pregunta al carrer el perquè d'aquest canvi ja que, per altra banda, Guillén és un personatge no gens popular, i una mica "cremat" pels seus enfrontaments amb l'anterior alcalde, Caballera Pla.

UNA MANIOBRA QUE VA LLUNY

El canvi es pot interpretar com una maniobra que va més enllà de variar el "cartipàs", la maniobra de guanyar la iniciativa als partits polítics —a l'esquerra principalment, que és electoralment majoritària a Badalona—. Una maniobra que possiblement està orientada per sectors que no estan directament presents a l'Ajuntament, i que ben segur té una llarga perspectiva: el llunyà dia que se celebren les eleccions municipals.

Hi ha elements que permeten poder donar una interpretació més àmplia. Primer, la crisi, com a quasi arreu de Catalunya, de la comissió de partits, que no ha arribat als graus òptims d'unitat, com ho demostra la decisió unilateral del PSOE. Una crisi per desbordament, en molts casos, de la complexa situació a la ciutat, per no saber oferir una alternativa global com ho po-

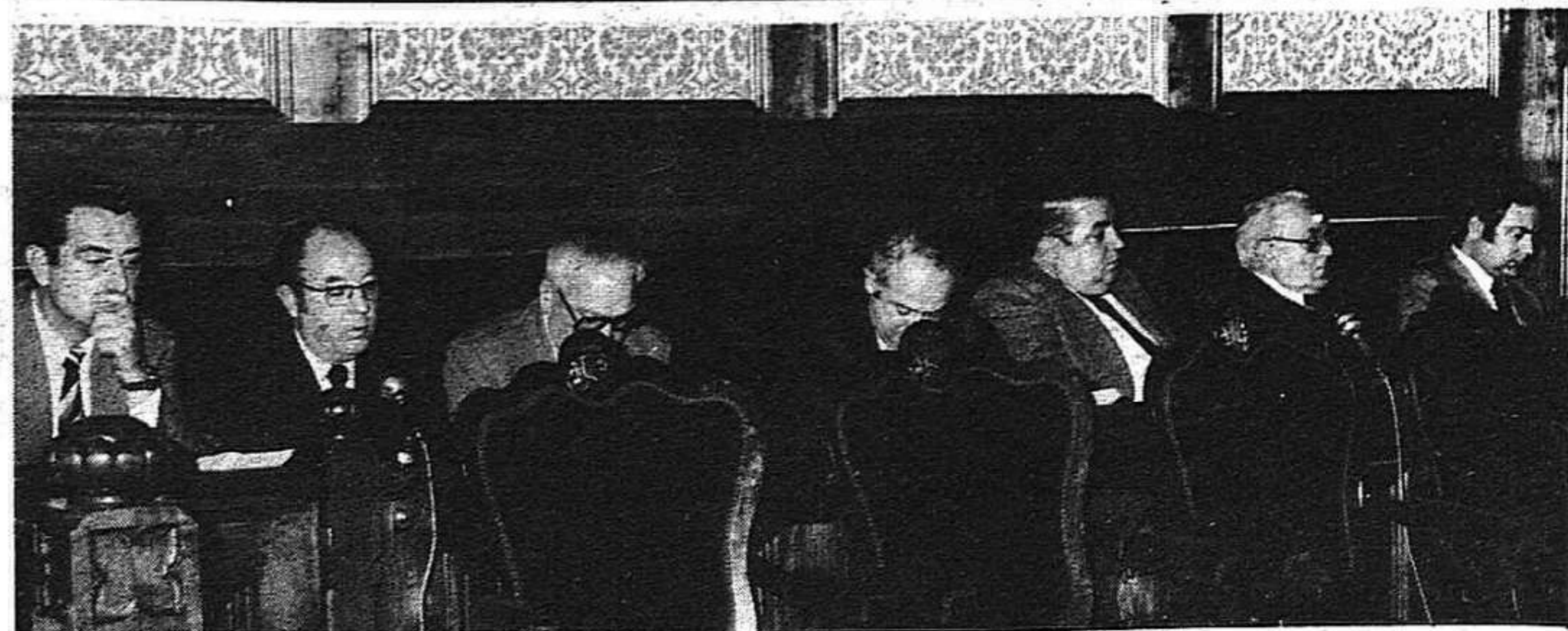
dia ser la proposta de pla d'urgències que des de fa mesos defensa el PSU. Segon, una certa radicalització —davant la manca de perspectives globals— de les reivindicacions dels veïns, especialment pel que fa als problemes escolars. I, en tercer lloc, l'actitud de l'Ajuntament, de progressiu enduriment davant dels partits i del moviment ciutadà, com aquell qui torna a sentir-se "fort", a ser altre cop "l'autoritat", davant d'uns adversaris que si bé empenyen, no ho fan de la mateixa manera ni dirigint-se al mateix objectiu.

En aquesta situació ens trobem, doncs, davant de la perspectiva de les eleccions que, si són aviat, seran a l'octubre. Hi ha una gran qüestió en joc: ¿Qui té la iniciativa?

DOS-CENTS MILIONS PER A URBANISME

Si la té l'Ajuntament que disposa en aquests moments d'un pressupost especial de més de dos-cents milions de pessetes per invertir en obres públiques i urbanisme; si aquests diners permeten avançar-se als partits i presentar-se a la població amb un pla d'urgències "sui generis", però prou espectacular per acontentar els sectors ciutadans més despolititzats; si continua la crisi a la comissió de partits i la imatge pública d'aquests continua deteriorant-se, sobretot davant dels ulls dels més despolititzats —i, a vegades, els més radicals—; si tot això passa, es creen les mínimes condicions materials perquè, en les eleccions municipals, la dreta a Badalona, que com arreu de Catalunya es va capturar amb Aliança Popular, es presenti —potser en una coalició de caràcter "independent" i "tecnocràtic"—, sota la imatge de l'eficàcia, de l'ordre... de saber com funciona la màquina. Per aquesta raó, que no és només un rumor de carrer, es poden explicar els canvis, es pot explicar aquesta sensació de "força" de la dreta, i es pot explicar com un home tan impopular com Guillén Clapés, molt lligat a aquells sectors industrials que van ajudar AP el 15-J i que jugarien la carta de "l'eficàcia" en les municipals, es faci càrrec dels quarts del municipi.

Davant d'això, sembla haver-hi un camí. El de refer la unitat entre les forces polítiques de Badalona i, especialment, fer més estrets els lligams d'unitat entre comunistes i socialistes. Oferir una alternativa global a la situació de transició que s'allarga fins després de la Constitució, però que, tot i essent global, sigui fàcil de traduir a la pràctica, que sigui realitzable, com ho podria ser el pla d'urgències que proposa el PSU, potser més esquematitzat en aquelles qüestions més imprescindibles. I saber lligar a aquest compromís global el conjunt de les forces socials que representen també els interessos de la població: els sindicats, les associacions de veïns, les entitats cíviques, i la mateixa patronal. Cal que les forces democràtiques, unides, sàpiquen jugar un paper dirigent d'aquí al dia de les eleccions, evitant el deteriorament progressiu de les condicions de vida a la ciutat, i evitant també que la confusió i la desconfiança facin arrels en els sectors més despolititzats de la població, que a Badalona, com arreu, són més grans que no sembla.

Ajuntaments: l'hora del canvi no acaba d'arribar

Condemnades pels partits

Dimissions al Bages

BAGES (Manuel Luís).— L'Ajuntament de Sant Vicenç de Castellet ha presentat la dimissió. En forma d'una nota oficial de l'Ajuntament, dirigida a l'Assemblea Democràtica local, on hi ha representats la majoria de partits, ha arribat la notícia que han presentat al Govern Civil de la "província" de Barcelona la dimissió dels seus càrrecs el batlle i els regidors de tota la corporació municipal.

La nota féu que, immediatament, totes les forces d'esquerres representades a l'Assemblea Democràtica tingueren una reunió de caràcter urgent per tal de prendre postures davant d'aquest fet de gran transcendència per a la població. S'acordà, en primer lloc, fer una nota de resposta a l'Ajuntament per demanar-li que doni raó de les al·legacions presentades per abonar aquesta presumpta dimissió i que, tan aviat com el governador civil doni una resolució, sigui comunicada a l'Assemblea Democràtica.

S'esdevé aquest fet al cap d'escassos dies d'haver presentat les forces polítiques a l'Ajuntament una nota sol·licitant l'adhesió nominal d'aquest a la demanda d'urgir les municipals en un termini de tres mesos. La situació de crisi, especialment delicada a Sant Vicenç de Castellet per la progressiva degradació de la problemàtica tèxtil, el compromís directament signat pel batlle en el Pacte del Bages, el compromís públicament assumit, tant per l'Ajuntament com pels partits, de portar a estudi i a revisió el

pla general municipal d'ordenació urbana de la localitat, fan que sigui particularment greu aquesta dimissió, la primera d'aquest tipus a la comarca del Bages, per la quantitat de problemes urgents que poden quedar en franca suspensió.

El responsable del PSUC a Sant Vicenç i el de l'Esquerra Republicana tingueren una entrevista personal amb el batlle, senyor Carner, i, de manera informal, abordaren el tema de la dimissió. El batlle va al·legar, com un dels motius de pes d'aquesta decisió, que "no ens sentim representatius i la nostra postura és extremadament incòmoda". Els representants dels dos partits insistiren que aquesta postura de l'Ajuntament és irresponsable i negativa i és susceptible de crear un buit de poder que deteriori perillosament els problemes urbanístics i laborals de la població. Comminaren el batlle a reconsiderar el pas efectuat i a treballar cap a la consecució dels compromisos concrets, que no es poden eludir políticament, amb el suport de l'Assemblea que, tot i la seva postura de crítica i de control del consistori, ha treballat i jugat sempre un paper responsable i seriós en tots els problemes del municipi. Prometé el batlle als dos representants dels partits polítics traslladar aquesta discussió al sí de la corporació municipal, així com reprendre les tasques de revisió del pla urbanístic.

El govern aprova l'expedient

SEAT: setze dies de regulació

Dimarts i dimecres van ser els dos primers dies que els locals de la SEAT de la Zona Franca van romandre tancats amb motiu del recentment aprovat expedient de regulació de feina per un total de setze dies. L'expedient —aprovat pel Ministeri el dia 20— afecta aproximadament uns 27.400 treballadors dels centres productius de Martorell, Landabèn (Navarra), i la Zona Franca.

El proper dia de regulació serà l'1 d'abril, i la resta —fins arribar als 16— s'han de negociar encara amb l'empresa. Aquesta pretén que es compleixin al llarg del mes d'abril i alguns dies del de maig, i els treballadors, per la seva banda, volen negociar-los sobre la base de tractar que afectin al menys possible les empreses auxiliars. En aquest sentit, s'ha arribat ja al compromís de regularitzar la producció a un ritme de treball del 100 per cent (abans era del 50 per cent, la qual cosa implicava ja una reducció de feina també per a les empreses auxiliars.

D'altra banda, s'ha acordat amb l'empresa que els treballadors podran controlar diàriament la producció, a través de fer-ne una relació detallada en dies de treball, per tal d'evitar possibles trampes.

Els plantejaments que fan els treballadors giren entorn a tres eixos principals: el control de la producció (que es comença a fer ja), la negociació del control de tots els aspectes de la gestió de l'empresa (producció, comercialització, control de proveïdors, etc.) i la diversificació de la producció. Tot això

acompanyat de mobilitzacions dintre i fora de l'empresa. Mobilitzacions que es concreten ara en la jornada del 5 d'abril proper i en un gran míting que se celebrarà conjuntament amb les empreses auxiliars afectades per la regulació i que encara no té data fixa.

L'expedient de regulació coincideix parcialment amb l'anomenada "negociació oberta" del conveni col·lectiu, que inclou punts com el mateix control de la producció, les garanties sindicals, la seguretat i higiene en el treball, etcètera.

La perspectiva dels treballadors de SEAT s'orienta en el futur en dos sentits: d'una banda, impedir noves regulacions de feina, ja que tothom coincideix que la regulació és un pegat i no una mesura de fons. D'altra banda, negociar la sortida de la crisi —estructural— no només amb l'empresa sinó també amb el govern i amb representants de la casa matriu italiana. Cal exigir del govern mesures que aturin les actuacions interessades de la multinacional, mesures encaminades a diversificar la producció i a plantejar-la a base de necessitats reals del país i no de la FIAT.

J.G.

Manifestació escolar davant l'ajuntament de Badalona no fa gaires setmanes. Ara, noves maniobres.

SEAT: la lluita entre una regulació feta a espatlles i contra els interessos dels treballadors (Fotos d'arxiu)

VUIT MÍTINGS

El Baix prepara el dia 5

Uns 1.500 delegats de comitès de fàbrica que representaven 302 empreses de la zona sud del Baix Llobregat, reunits en assemblea, acordaren convocar una manifestació a Cornellà per aquest diumenge, dia 1, de suport a l'acció obrera convocada a nivell de tot Europa per al dia 5. Es comprometeren també a participar en aquesta acció amb aturs d'una hora.

En preparació d'aquesta jornada de lluita, Comissions Obreres ha realitzat a la comarca del Baix vuit mítings. També ha estat difós massivament un manifest unitari signat per les centrals sindicals més significades.

Fins a les eleccions municipals

Sant Boi: aprovat el Pla d'urgències

SANT BOI DE LLOBREGAT (Josep Chabàs).— A la seva edició del 5 de gener d'enguany, *TREBALL* recollia la notícia que els partits polítics de Sant Boi (CDC, FNC, LCR, PSAN, PSC, PSOE, PSUC, PTE) havien arribat a l'acord de subscriure un pla d'intervenció municipal que cobriria el període fins a la celebració de les eleccions municipals.

Un pla econòmic i polític d'urgències que no es proposa com a úniques tasques fiscalitzar i controlar la gestió a l'Ajuntament, sinó també donar contingut, a nivell local, als acords de la Moncloa i assentar les bases que facin possible la participació de les organitzacions de masses a l'administració municipal.

Més de dos mesos després, el 17 de març, el ple de l'Ajuntament de Sant Boi ha decidit aprovar l'esmentat pla, després d'una visita efectuada per l'alcalde de la vila al Govern Civil. Més de dos mesos que s'han caracteritzat per una constant obstrucció de la negociació per part dels actuals ocupants de l'Ajuntament

i durant els quals s'han pogut advertir també clares mostres de neguit en algunes de les forces polítiques signants de l'acord.

Les mesures que conté el pla d'urgències ja acceptat —se'n pot trobar un esbós del contingut global, per exemple, al butlletí número 1 (gener/febrer 78) del "Centre d'Estudis Urbanístics, Municipals i Territorials"— estan relacionades amb l'ensenyament i la cultura, l'urbanisme i la vivenda, el treball i la sanitat, l'agricultura i el comerç, i la hisenda municipal. En destacarem dues que són determinants per a la marxa de la vida municipal i sobre les quals s'ha centrat la negociació amb l'alcaldia: l'elaboració conjunta del pressupost municipal de l'any 1.978 i la presència de representants dels partits polítics —amb veu, però sense vot— a la Comissió Municipal Permanent, que és la instància on s'esdevé la gestació de totes les decisions de l'Ajuntament.

Sobre aquest darrer aspecte, el compromís subscrit pel consistori i acceptat per tots els partits polítics obvia als impediments legals que comportaria la presència de persones alienes al consistori a la Comissió Municipal Permanent i consisteix que els representants dels partits polítics discutiran prèviament els punts de l'ordre del dia de la sessió de la Permanent amb un mínim de quatre regidors que hi assisteixin i rebran pos-

teriorment una acta completa d'allò que s'haurà discutit i aprovat a la sessió.

El fet d'haver-se aprovat recentment, per part de l'administració, aquest pla d'intervenció suposa una passa important en la corresponsabilització de totes les forces polítiques per enfrontar una situació de progressiu deteriorament de la vida municipal a Sant Boi. I és tan important perquè, després de la negativa d'UCD, al darrer ple del Congrés, a fixar la data de les eleccions municipals, aquestes es retardaran encara més i s'agreuja més encara la situació que afecta la majoria de municipis, que ja està força deteriorada.

Pel que fa a això, cal destacar que, tot just una setmana després de l'anunci del nou retard de la consulta electoral, el Govern Civil de Barcelona, a través de l'Ajuntament de Sant Boi en aquest cas, decideixi acceptar la intervenció de les forces democràtiques a la vida municipal com si fos conscient que la situació actual no es pot mantenir alguns mesos més en les mateixes condicions que fins ara en aquells municipis que el 15 de juny votaren majoritàriament pels partits polítics d'esquerra, com és el cas de pràcticament tots els de la comarca del Baix Llobregat.

L'aprovació del pla d'urgències a la localitat obre un ample ventall de possibilitats, algunes de les quals ja es deixen

"L'aprovació del pla d'urgències a la localitat de Sant Boi obre un ample ventall de possibilitats, algunes de les quals ja es deixen entreveure avui" (Fotos d'arxiu)

entreveure avui. D'una banda, el pla d'urgències compromet, davant la població, totes les forces polítiques abans esmentades a buscar solucions als problemes més urgents, i a exigir-les de l'Ajuntament. No fóra estrany que una bona part dels ciutadans de Sant Boi materialitzin la seva intenció de vot en funció de la distinta actuació que puguin adoptar els partits polítics envers el compliment del pla d'urgències.

D'altra banda, engagar aquest pla ha d'impedir que aquest llarg període fins a les eleccions municipals agreugi encara més el pesat dèficit pressupostari que heretarà l'Ajuntament elegit democràticament. Dèficit que actualment es xifra en cent cinquanta milions de pessetes, mentre que el pressupost anual és només de dos-cents seixanta milions i el patrimoni municipal és d'uns dos-cents setanta milions en una població de 75.000 habitants.

De més a més, la feina conjunta que van realitzar, al vol-

tant del pla d'urgències, les forces que accediran a l'Ajuntament en les properes eleccions (amb els resultats del 15 de juny, 22 de les 25 regidories que corresponen a Sant Boi sortiran de les candidatures del PSUC, Socialistes i Pacte Democràtic) permetrà un "rodatge" unitari en la problemàtica municipal, ha de fer possible l'elaboració d'un programa comú de govern local i facilitarà la preparació d'una consulta electoral en condicions favorables per als partits democràtics.

Finalment, la participació de les organitzacions de masses (centrals sindicals, associacions de veïns, etcètera) al desenvolupament del pla d'urgències proposat pels partits polítics ha d'anar configurant ja aqueixa nova relació —d'estreta col·laboració, però també de crítica i denúncia— que s'establirà entre aquelles i aquests en una situació que serà totalment nova, quan les forces polítiques hagin accedit democràticament al poder real.

Blocs de pisos com els de la fotografia són una roda ben encaixada dins el mecanisme socio-econòmic d'una ciutat com Sant Boi. El pla d'urgències ara aprovat hauria de permetre un inici de canvi.

L'aprovació de la llei electoral i la convocatòria, de facto, per la tardor, de les eleccions municipals ha obert un nou període de la política local.

Des del 15 de juny fins ara la situació municipal es caracteritzava per la urgència de convocar eleccions i per la necessitat, per part de les forces polítiques més importants, d'intervenir en la gestió municipal, tant per contribuir a fer que aquesta gestió posés en primer pla els interessos col·lectius com per evitar la crisi i el buit de poder. Les comissions municipals de partits polítics han sigut el principal instrument per realitzar aquesta política de transició.

La qüestió de la convocatòria de les eleccions municipals està en gran part resolta. Ni la llei electoral ni la data de les eleccions no són exactament com volfem els comunistes i altres forces democràtiques i d'esquerra. Tampoc no són l'expressió dels interessos i desitjos de la UCD i prou. Ja hem explicat en moltes ocasions els aspectes negatius del projecte de llei del govern UCD. En algunes qüestions, sobretot l'elecció del batlle, hem aconseguit modificar-ho positivament i substancial. En altres, menys, com el nombre de regidors i el sistema d'elecció dels "diputats provincials". I en altres qüestions ha guanyat la UCD, de vegades d'acord amb els socialistes, com en les coalicions, la "correcció" (regla d'Hondt) del sistema proporcional, etc. Ara bé, tot plegat dona una llei molt imperfecta però acceptable per fer com més aviat millor les eleccions municipals. Un compromís que ha tingut, per això, un element negatiu d'última hora: després d'haver acceptat un calendari que permetia celebrar les eleccions el mes de juny, UCD i AP han imposat el retard fins a la tardor. És una greu responsabilitat que contrauen aquestes forces.

Ara bé, els qui pensem que calen eleccions municipals al més aviat possible, prenem acta del compromís solemne del govern de convocar-les immediatament després de l'aprovació de la Constitució. És a dir, eleccions municipals l'any 1.978. No diexarem de reclamar-les en cap moment però el fet que ja hi ha una data de convocatòria relativament precisa i que el govern UCD assumeix la responsabilitat del retard crea una situació diferent respecte a la que hem anomenat de transició.

Una nova situació municipal

per JORDI BORJA

La nova situació la caracteritzen els següents trets:

a) Els ajuntaments actuals són delegats del govern i de la UCD i han d'assumir la responsabilitat directa de la gestió. Ara bé, a causa de la seva provisionalitat i manca de representativitat estan especialment obligats al diàleg i a la transparència respecte a les forces polítiques i socials.

b) Aquells ajuntaments o aquells batlles i regidors que no vulguin o no sàpiguin jugar aquest paper, que pleuguin. Ara bé, els comunistes no proposem ni la dimissió massiva ni la constitució de Gestores a tot arreu. Quan calgui constituir Gestores intervindrem amb un doble criteri: les forces polítiques negociaran amb l'Administració (Govern Civil), l'Ajuntament dimissionari i les organitzacions socials la composició de la Gestora, a fi i efecte que pugui comptar amb el màxim consens, però sense que sigui forçós que estigui formada per representants directes dels partits polítics. Un altre criteri és fixar amb precisió les tasques de la Gestora (manteniment dels serveis municipals, clarificació i informació pública de la situació interna de l'Ajuntament i algunes actuacions urgents) i els mecanismes de consulta a les forces polítiques i socials i a la població.

c) Les Comissions de partits queden deslliurades de la seva responsabilitat de cooperar en la transició. És el govern qui ha d'aguantar els Ajuntaments. En aquelles situacions que l'eficax funcionament de les Comissions i l'actitud oberta de l'Ajuntament ha permès d'establir relacions de cooperació útils, es poden mantenir. Però seran casos excepcionals. La majoria de les Comissions es-

tan en crisi. És preferible trobar una sortida que no pas que morin malament. Poden fer un acte públic, o al menys una declaració, fent balanç de la seva activitat i explicant la nova situació. Creiem que també cal deixar constància que les forces participants es mantindran en relació, tant per tenir actituds comunes respecte a l'Ajuntament com per exercir una pressió continuada respecte a les eleccions municipals.

d) L'alternativa municipal i l'inici de la campanya electoral de cada partit serà cada dia més el centre de l'activitat de les diferents forces polítiques. El PSUC es proposa, en aquest sentit, ser capaç, a cada comarca, ciutat i vila de Catalunya, de presentar les seves propostes i alternatives municipals, si pot ser des del més d'abril o maig. Al mateix temps s'esforçarà per progressar en l'elaboració de programes i propostes comuns amb altres forces democràtiques i d'esquerra (especialment socialistes i CDC).

e) El moviment popular de pobles i barris ha de plantejar sense inhibicions les seves reivindicacions. Nosaltres farem tots els esforços que calguin per donar un nou desenvolupament a la vida associativa i a l'activitat reivindicativa dels sectors populars. Som conscients de l'escassa capacitat dels Ajuntaments per assumir i satisfer moltes de les demandes, en especial a les ciutats grans i mitjanes de l'àrea de Barcelona i de les zones industrials. Si cal, que reivindicuin també respecte al govern. Però nosaltres lluitarem perquè les necessitats socials més urgents i les possibilitats que ofereix el Pacte de la Moncloa es realitzin.

Ara no es tracta de fer plans de transició genèrics per establir acords formals amb els Ajuntaments sinó de concretar problemes i actuacions. Els partits democràtics i d'esquerra i les organitzacions del moviment popular no són avui el govern municipal. És responsabilitat del govern UCD i dels seus "delegats" a cada Ajuntament de negociar i satisfer les demandes justificades. Si no poden fer-ho i han de plegar, entre tots farem la Gestora. Però tampoc no serà, la Gestora, la prefiguració de l'Ajuntament democràtic que volem, sinó una solució provisional per sortir del pas. Els Ajuntaments democràtics els tindrem a la tardor, si sabem guanyar les eleccions.

Malgrat els entrebancs del búnquer

Telefònica a les eleccions sindicals

L'agència EFE, en un comunicat fet públic el passat dia 27, donava els que ella considerava resultats definitius de les eleccions sindicals. És evident que el procés electoral ha disminuït la seva intensitat, però difícilment el podem donar per clausurat. Prova del que diem són les dues eleccions en perspectiva: la de la Renfe i la de Telefònica, que afectaran uns 80 mil treballadors en el primer cas i un nombre semblant en el segon.

El retard de les eleccions a la Telefònica no ha estat pas casual. El consell d'administració, presidit per un home tan significat com qui fou etern ministre d'Agricultura sota el franquisme, Allende Garcia Baxter, ha fet mans i mànegues per impulsar sindicats grocs d'empresa —concretament la USIT (Unión Sindical Independiente de Telefónica) i la ASMI (Asociación

Sindical de Mandos Intermedios)— intentant al mateix temps aïllar CCOO i UGT, mentre flirtejava amb la CSUT i USO.

En el conveni signat per Telefònica s'establí una clàusula on es parlava de la creació d'una comissió paritària empresa-treballadors per preparar les eleccions. L'empresa féu l'impossible perquè for-

messin part d'aquesta comissió els sindicats grocs abans esmentats, a la qual cosa es negaren en rodó UGT i CCOO, mentre que CSUT i USO transigiren. La comissió s'arribà a formar, sense la presència de CCOO i UGT, i elaborà una proposta que fou àmpliament difosa. Aquesta proposta situava el municipi com a centre de treball i plantejava la convocatòria d'un referèndum per veure si els treballadors hi estaven d'acord.

CCOO i UGT, que han mantingut dins de Telefònica una postura força unitària, han vingut defensant el centre de treball com a unitat electoral, i d'aquí passar al consell "provincial" i al d'Estat (a Barcelona hi ha més de 40 centres de treball amb unes plantilles que oscil·len entre 80 i 150 treballadors); també han denunciat la proposta abans esmentada perquè no s'adapta a les normes electorals aprovades pel govern. Per això aquestes dues centrals sindicals van plantejar votar no en cas que es fes el referèndum i van pressionar el ministre de Treball a través dels seus secretaris generals, Nicolás Redondo i Marcelino Camacho. La certesa que el referèndum donaria un resultat negatiu i la resolució del ministeri en el sentit que les eleccions s'ajustessin a la llei, va desdir l'empresa de continuar amb el seu pla.

En aquests moments CCOO i UGT han elaborat un esborrany de normativa electoral que l'empresa s'ha compromès a discutir i que fa preveure que es pugui arribar a un acord sobre les bases mantin-

gudes per aquestes dues centrals sindicals que, per molt, són majoritàries a Telefònica (a la "província" de Barcelona, d'un total de 6.500 treballadors, el nombre d'afiliats a CCOO s'apropa als tres mil, uns mil ho estan a UGT, mentre que a la resta de centrals sindicals podríem qualificar l'afiliació de simbòlica).

J. S. E.

80.000 treballadors fan possible a tot Espanya una cosa aparentment tan senzilla com telefonar. L'empresa vol complir les coses.

Ara, els desnonaments

Sis-cents pagesos catalans, amenaçats

Un dels cinc punts reivindicatius —encara no aconseguit malgrat l'acord a què en d'altres s'ha arribat— de la darrera vaga pagesa era demanar al govern un decret on es prohibís l'expulsió —el desnonament— del pagès arrendatari mentre no s'aconsegueixi una nova llei sobre les relacions al camp. Els desnonaments —el govern no ha fet cas als tractors de les carreteres ni als crits dels conreadors de la terra en aquest punt—, però, comencen a estar a l'ordre del dia. ¿Per què els desnonaments?

La paraula desnonament reflecteix el que en aquests moments en molts indrets de Catalunya estan fent els terratinents, que no creen directament les terres, i es concreta en l'amenaça d'acomiadament dels pagesos contractats per cultivar-les. A molts se'ls ha comunicat que al final de la pròrroga legal hauran d'abandonar la terra que durant temps han treballat ells sols.

Aquest problema, que s'està estenent, podria portar que la immensa majoria dels parcers i arrendataris es trobessin al carrer sense terra durant una temporada qui sap quant de llarga. I, al mateix temps, trobar-nos que els propietaris d'aquestes terres les deixen sense conrear, en l'abandó total.

Aquest problema surt a flor de pell amb el Pacte de la Moncloa quan, en un dels

seus apartats, estableix que abans del 30 de juny es redactarà una nova llei d'arrendaments rústics, tendent a facilitar l'accés a la propietat de la terra i a millorar les condicions de l'arrendatari i del masover. La resposta dels terratinents arrendadors no s'ha fet esperar. Han vist, d'antuvi, que la nova llei afavoria l'accés del pagès a les seves terres i no han ideat altra solució que amenaçar tothom del camp amb els "vuit dies": a l'acabament del termini legal, o a finals d'enguany en el cas del parcer, els faran fora.

Actualment hi ha prop de 600 casos així arreu de Catalunya (desnonaments reals o amenaces explícites). D'aquests, uns 400 pertanyen a la comarca de l'Alt Penedès, més d'un centenar són de la comarca del Baix Llobregat i s'acosten també a aquesta xifra els pagesos de la comarca

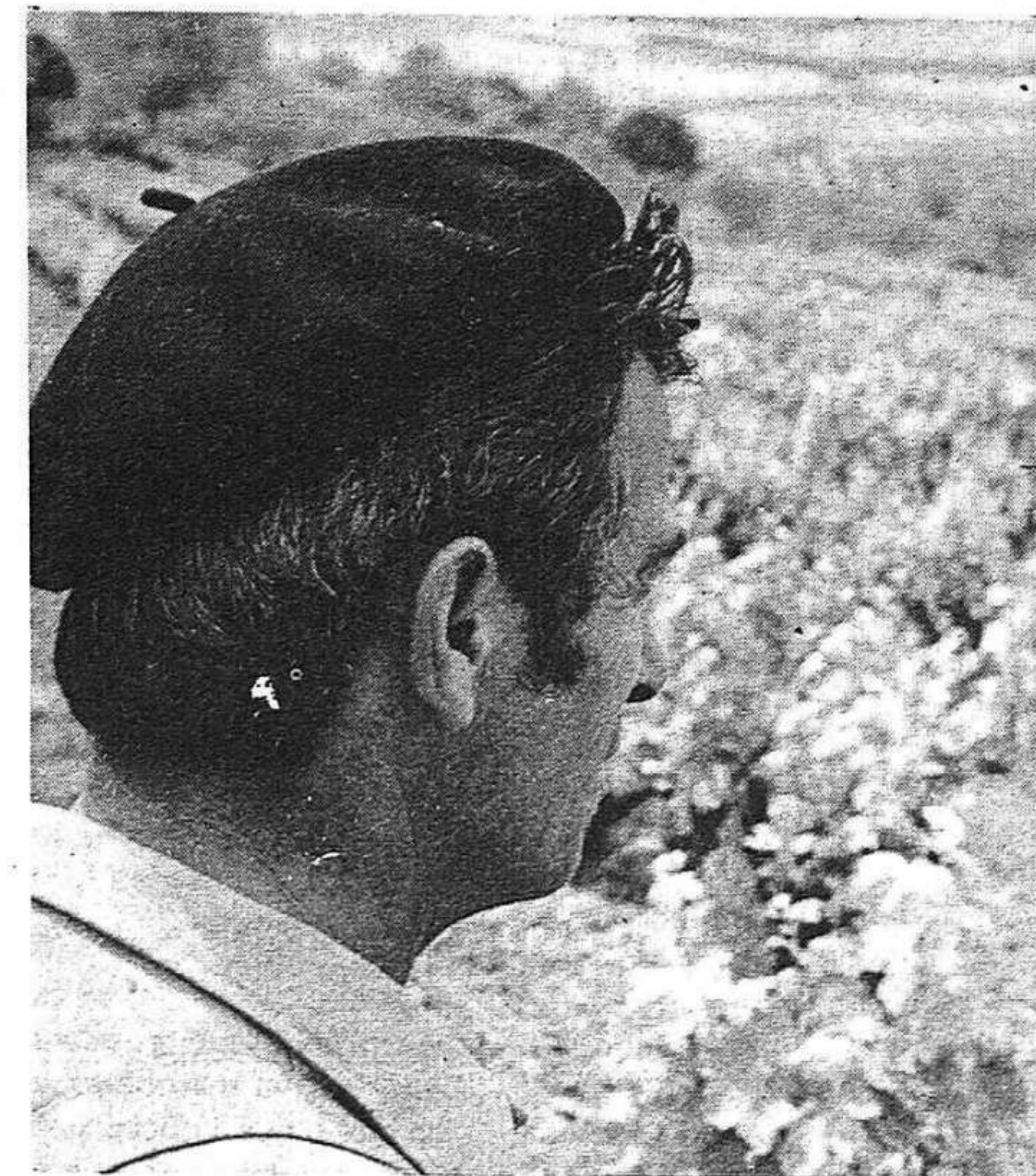
de Valls que es troben en igual situació.

La lògica dels arrendaments, per altra banda, ha portat un retard en la industrialització del camp. El fet d'estar una finca arrendada ha motivat que no s'hi introduïssin, per part dels amos, avenços en la tecnologia, que no es procurés millorar el rendiment de la terra. Això ha anat en detriment de la mateixa política agrària general i de les condicions de la vida al camp. No parlem de la qüestió de la parceria, que es renova de collita en collita. El que hi ha és un cultiu intensíssim de la finca, per tal d'aconseguir el màxim: implantar en el camp allò que a la indústria és l'anar a preu fet. Així s'han malmès terrenys amb l'afany de guanyar com més aviat millor; el fet que l'amo del terreny es quedi amb una part del producte fa que es dictin aquestes mesures intenses.

El que es demanava en la darrera vaga dels pagesos era que el govern tragués una llei, semblant a la que va promulgar-se durant la Segona República, en el sentit de posar fre als desnonaments; que no es pogués acomiadar ningú que en l'actualitat estigui conreant les terres fins que no surti la nova llei que reguli les relacions en el món agrari.

La Unió de Pagesos té fet un projecte de nova llei d'arrendaments. Els punts vertebrals en són: aconseguir una pròrroga fins els dotze anys; facilitar l'accés a la propietat de la terra mitjançant una indemnització al propietari; que la parceria desaparegui, i que els contractes d'arrendament s'unifiquin a nivell de tot Catalunya.

Ara com ara, però, el govern no ha fet cas de les reclamacions pageses. Aquest és un problema que està començant a prendre empena. Dintre d'uns dos mesos haurà assolit tanta envergadura com avui en té el tema de les cambres agràries o el dels intermediaris.

Ara, l'amenaça dels desnonaments: una espasa de Damocles sobre els pagesos arrendataris (Fotos d'arxiu).

TONI ALBERT

Eleccions també a la Telefònica malgrat les maniobres del búnquer.

Centre d'estudis urbanístics, municipals i territorials

Butlletí nº 1 Gener/Febrer 1978

CEUMT-NOTÍCIES
Presentació i activitats del CEUMT
INFORME
— El pacte de la Moncloa
— Urbanisme y vivienda
— Participación popular
ECONOMIA
Cajunera socialista: l'autor
Caja de análisis de las Haciendas Locales
COMARQUES I MUNICIPIS
Alternativa y programas de urgencia
LLEIS
Proyecto de Ley Municipal del PCE-PSUC
Crítica al Proyecto de Ley Municipal del Gobierno
Sistema electoral local en Europa
DOCUMENTS
Ponencia de Política Municipal y Movimiento Popular
IV Congreso del PSUC

Centre d'estudis urbanístics, municipals i territorials

Butlletí nº 2-3 Març/Abril 1978

Elecciones, Partits i Ajuntaments a Catalunya.
El vot del 15 de juny i els regions i alcaldes
qui hi hauria segons el projecte de llei
municipal del Govern a tota els municipis de Catalunya
Els regions que hi hauria segons el projecte de llei
municipal del PCE-PSUC a tota els municipis
de més de 5.000 hab.
El vot del 15 de juny als barris de Barcelona
Crítica, anàlisi, valoracions
Sistema electoral i política d'aliances
Les principals dades socioeconòmiques de totes
les comarques de Catalunya

Us oferim:

- * un butlletí mensual de documentació i informació
- * un debat mensual sobre temes d'actualitat
- * un manual de formació municipal (de pròxima edició)
- * documentació, assessoraments, curssets, conferències, grups de treball.

El finançament de les activitats del CEUMT depèn exclusivament de les aportacions dels socis col·laboradors i/o adherits (subscriptors al butlletí). Si voleu més informació telefoneu-nos (de dilluns a divendres, de 4 a 7, al 317-99-41) o bé passeu-nos a veure (Santa Anna 11, àtic, Barcelona). Si ja esteu decidits, FEU-VOS SOCIS (INDIVIDUALS O COL·LECTIUS) DEL CEUMT.

¿Comitès d'empresa o seccions sindicals?

Darrerament s'està desenvolupant una polèmica sobre el paper de les seccions sindicals i dels comitès d'empresa en la qual s'expressen dues postures: cal coordinar els comitès exclusivament o cal potenciar les seccions sindicals exclusivament. Al meu parer, tant una postura com l'altra no tenen fonament i podrien menar a desenvolupar concepcions que no beneficiarien gens el moviment sindical. Es tracta de complementar ambdues instàncies i no pas de contraposar-les, perquè ambdues calen per desenrotllar un sindicalisme de masses i de participació.

En primer lloc, per anar al fons de la qüestió, és convenient situar en els seus justos termes l'actuació i importància de les seccions i dels comitès, amb les seves coses positives i les negatives, amb el seu abast i les seves limitacions, tenint en compte sempre la impregnació unitària del moviment sindical del nostre país, fruit de la tradició forjada els anys del franquisme, que tendeix a la unitat, amb formes específiques a cada moment.

En aquest sentit és indubtable la importància que adquireix avui l'existència de comitès a moltes empreses. Els components hi representen tots els treballadors de l'empresa, amb els quals existeix la vinculació més estreta possible en l'actual situació, especialment a les empreses de menys de 250 treballadors, on les eleccions se celebraren pel procediment de les llistes obertes. Ells són l'eix de la participació sindical, i fins i

tot els no afiliats hi troben un instrument sindical, i el conjunt dels treballadors el seu organisme més proper. Tanmateix, tenen les seves limitacions perquè el seu àmbit es redueix a l'empresa i la seva actuació no està regulada a àmbits superiors.

La secció sindical és l'organització dels treballadors més conscients en funció d'una visió global del sindicalisme, que adquireix les característiques pròpies de cada central sindical. És la garantia que els treballadors participin col·lectivament a la vida sindical, i és per això que els correspon: debatre els problemes generals que afecten el conjunt dels treballadors i exposar-los al comitè i a l'assemblea; impulsar la coordinació dels comitès a nivell de zona i ram i donar sortides comunes a problemes comuns; introduir al debat sindical elements de transformació social, per evitar que els comitès es quedin en simples "guardians" de la legalitat establerta o adoptin postures pretesament "revolucionàries" sense cap perspectiva, i assegurar els serveis tècnico-jurídics per assessorar els treballadors.

Es tracta, doncs, que els continguts de classe del sindicalisme s'introdueixin entre tots els treballadors, amb la seva participació, però a partir dels sindicats de classe.

És així com anirem configurant ja una pràctica sindical de masses, amb contingut de classe, i amb la participació de tots, especialment dels no afiliats, perquè si no troben una orientació als sindicats de

Configurar una pràctica sindical de masses (A la foto, assemblea dels obrers de la SEAT a la Plaça d'Espanya de Barcelona.)

classe poden decantar-se cap a posicions "groguenques".

Pot valer com a exemple la darrera reunió —convocada per CCOO— del metall del Baix Llobregat per començar a debatre els plantejaments que es portaran al conveni general del metall de Barcelona. A la reunió assistiren els comitès de 183 empreses de la comarca. Hi van ser presents UGT i CSUT. La participació va ser total. S'aconsegí, en definitiva, que les anàlisis dels sindicats democràtics es debatessin conjuntament i, malgrat les reticències d'UGT i CSUT, es va acceptar allò que s'hi decidí, ja que les postures contràries als acords haurien topat amb el conjunt dels treballadors que hi eren representats.

Es tracta, doncs, no pas de contraposar comitès a seccions sindicals, sinó de complementar-los, situant cadascú al seu lloc, però entenent que sense donar participació als comitès no hi ha sindicalisme de masses i que sense comptar amb les seccions sindicals no hi ha sindicalisme de classe.

CARLES NAVALES

No arribem a l'aprovat

Al final del primer trimestre de 1.978 i coincidint amb una possible rectificació de la política econòmica del govern, reflectida, però encara per confirmar, en la crisi ministerial passada, i amb l'apropament de la UCD a AP —apropament contradictori i amb escassos fruits, de moment, ja que la UCD necessita encara el seu "ala esquerra", Fernández Ordóñez—, ens trobem en una conjuntura econòmica que implica un greu empitjorament respecte al primer trimestre de 1.977.

Aquest empitjorament es demostra amb les següents dades: Hi ha un 20 per cent de la capacitat productiva sense utilitzar, alhora que l'atur se situa al voltant del milió de treballadors sense feina, una xifra que suposa un 8 per cent de la població activa i, pel que fa al darrer trimestre, un increment de cent mil persones. La demanda de béns de consum continua caient a causa d'aquest atur i del fet que els increments salarials han estat absorbits per un altra taxa d'inflació, un 26,4 per cent, l'any 1.977, xifra rècord tant de la nostra història com de la de l'OCDE. Això ha contribuït molt més a l'atonía productiva actual que no les restriccions monetàries, ja que aquestes perden força al voltant del darrer mes d'octubre. La cartera de comandes se situa, ara com ara, en els seus mínims històrics, com també les previsions sobre la producció.

Però no tot han de ser negres perspectives. Hi ha també dades que són lleugerament més optimistes. Si bé la inflació ha estat rècord, s'observa una desacceleració en el ritme de creixement d'aquesta variable. El sector exterior ens mostra una remarcable millo-

ra de la balança per compte corrent i en el nivell de reserves. Això es deu, principalment, a la millora de les exportacions, sobre tot al turisme, i al fet que les importacions estan molt frenades per la pròpia atonia productiva interna. Ara bé, la constant puja de preus i la desvalorització del dòlar fan que els avantatges de la darrera desvalorització de la nostra moneda es vagin absorbint. Hi hem d'afegir també els efectes de les mesures proteccionistes que a poc a poc van prenent els països industrialitzats.

D'altra banda, les recaptacions fiscals estan augmentant a ritmes del 40 per cent sobre l'any anterior. Si descomptem la inflació, obtindrem uns increments nets del 10 al 15 per cent, que augmentaran la capacitat de despesa de l'Estat. Hem de remarcar, però, que no passa el mateix pel que fa a les recaptacions de la Seguretat Social, que van en davallada. Aquest increment de recursos hauria de suposar un compliment i un aprofundi-

ment de la política prevista al Pacte de la Moncloa, sobretot per la via de la inversió pública neta. Cal evitar que la suposada "reactivació" que el govern UCD pot emprendre —les municipals fan por— no suposi simplement fer-se càrrec d'algunes grans empreses en dificultats. Uns 50.000 milions absorbiria la indústria siderúrgica, i el sector naval pot esdevenir un pou sense fons.

D'altra banda, les previsions pugues de preus a l'agricultura i a l'energia no han d'enfonsar la progressiva estabilització de preus que s'està aconseguint. Els augments de preus a l'agricultura s'han de compensar amb la racionalització del sector comercial, i els de l'energia amb la rediscussió del pla energètic. Un pla d'expansió de la producció mal gestionat ens pot dur a una altra desvaloració, a causa de la nostra dependència de primeres matèries, i a cercar nous crèdits externs que augmentaran el nostre endeutament.

ENRIC CERDÀ

Hi ha un 20 per cent de la capacitat productiva sense utilitzar (Foto d'arxiu).

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya ha convocat, pels dies 12, 13, 14 i 15 de maig, el primer Congrés de les Comissions Obreres de Catalunya.

Aquest Congrés representarà la culminació d'una llarga fase històrica en la qual Comissions Obreres han jugat un important paper en la lluita per la conquesta de les reivindicacions econòmiques, socials, sindicals i nacionals de tots els treballadors, en el redreçament del moviment obrer i sindical després de la derrota soferta el 1939 i en la permanent mobilització per la llibertat.

Comissions Obreres de Catalunya és ja un gran sindicat de masses, que actua decididament sobre tots i cada un dels problemes que afecten la classe treballadora en el seu conjunt. El sindicat de CCOO s'ha estructurat i organitzat democràticament en una xarxa que cobreix totes les comarques i rams de la producció i dels serveis de Catalunya.

És ja, doncs, una organització de classe capaç d'abordar i cercar solucions als problemes econòmics, laborals i sindicals de la classe obrera i dels assalariats de tot Catalunya. En la situació de greu crisi econòmica que patim, producte del desgavell franquista, CCOO treballa responsablement i conseqüentment perquè hi hagi una sortida que sigui el màxim de favorable als treballadors, així com per la consolidació de la democràcia com un element imprescindible en la defensa dels interessos dels treballadors.

Sortir de la greu crisi econòmica, consolidar la democràcia, lluitar per totes les justes reivindicacions obreres és la gran tasca en què està immers tot el sindicat de CCOO, combinant mobilització i negociació com elements indissociables d'una mateixa acció sindical responsable i decidida.

La realització del Congrés de les Comissions Obreres de Catalunya, que és també un procés cap a la realització del

Un congrés obrer, un congrés democràtic

per PACO FRUTOS

de les Comissions Obreres de tot l'Estat a finals de juny, era ja quelcom inajornable per la situació afiliativa i organitzativa del nostre sindicat. Anem al primer Congrés amb més de 450.000 afiliats a Catalunya, amb 332.000 cotitzants el mes de gener. És necessari, doncs, aprovar el programa, estatuts, carta financera, organització, etcètera, com a elements fonamentals per al funcionament del sindicat, i aprovar-los democràticament en el Congrés.

Els principals objectius a assolir pel Congrés de les Comissions Obreres de Catalunya són:

a) Aprovar el programa i tesis sindicals, estatuts, carta financera, organització, i totes les altres ponències i comunicacions al Congrés, que afecten aspectes tan importants del sindicalisme com: dona treballadora, professionals, moviment obrer i autonomies...

b) Dotar CCOO d'una estructura sindical acabada, amb els seus òrgans de direcció democràticament elegits, com és tradicional en el nostre sindicat a partir de l'Assemblea Constituent de l'Hospitalet, el 14 de novembre de 1976.

c) Consolidar tota l'organització del sindicat en el procés de debat de les tesis congressuals i d'elecció de delegats, —Unions locals i comarcals, Sindicats locals i comarcals, Comissió Obrera d'empresa.

d) Cohesionar sindicalment i orgànicament tot el sindicat. Que, a partir de la discussió lliure i democràtica, que es realitzarà a les assemblees, conferències i congressos, quan s'han pres acords, aquests siguin seguits disciplinadament pel conjunt del sindicat.

És a dir, veiem i situem el primer Congrés de les Comissions Obreres de Catalunya com un element de gran importància, vinculat estretament al debat democràtic, a la lluita per les reivindicacions més sentides —la jornada de vaga del dia 5 d'abril està situada en aquest context— i l'organització i consolidació del conjunt del sindicat.

En definitiva, un Congrés que vol tocar de peus a terra i que es situa en el rovell de l'ou dels problemes més apremiants de la classe obrera.

er la majoria m una època dels espanyols, l'esperança que encetaven amb millor de la nostra història. Elegim, però, una nova Corts. Després de quaranta anys de repressió i mig de tolerància prenyada de perills i invencions el poble escollia els seus representants. Les Corts, màxima representació de la sobirania popular, s'han de resoldre els problemes pendents.

Al cap de vuit mesos sembla que l'entusiasme per la nova democràcia està minvant. L'atur obert i continuu, l'encara augmenta. L'ensenyament, la sanitat, la vida, els transports... els serveis que tots necessitem diàriament, no s'han millorat. Els pobles i ciutats persisteixen. Fins i tot la televisió i el cinema, que són els mitjans personals, els llibertats polítics i sindicals s'exerceixen. No obstant això, els ciutadans de vegades s'indignen per la manca de garanties i els sindicats actuen amb

Què fan els comunistes a les Corts

La resposta a aquestes preguntes ha de ser, per força, matisada: Les eleccions només van ser, i ja es va dir llavors, el començament d'un camí difícil per construir un règim democràtic. La democràcia no ha nascut pas del trencament dràstic amb el règim anterior, sinó d'una barreja de ruptura i reforma que ha mantingut molts governants franquistes i la major part de les lleis i de l'organització política del règim d'abans.

La democràcia, endemés, està naixent enmig d'una crisi econòmica de dimensions gegantines; els esforços per evitar que empitjori la situació de la majoria són imprescindibles, però són estimulants.

No pretenem, tanmateix, analitzar aquí tota la situació actual, sinó només aportar informació sobre un aspecte: l'orientació i les tasques dels diputats comunistes fins ara, els fruits de les quals es veuran a mig o a llarg termini.

EL PRIMER OBJECTIU: CONSOLIDAR LA DEMOCRÀCIA

Aquesta ha estat, i continua essent, la primera preocupació del grup parlamentari comunista. Haguéssim volgut que es materialitzés més de pressa: tenir ja la Constitució, haver fet les eleccions municipals, avançar les reformes estructurals que són imprescindibles, però no s'han pogut fer. Els comunistes tenim un objectiu clar: aconseguir que la democràcia no es desmoroni i que es consolidi.

Per aconseguir-ho, els comunistes hem de treballar perquè la democràcia no es desmoroni i que es consolidi. Els comunistes hem de treballar perquè la democràcia no es desmoroni i que es consolidi.

LA DRETA DISPOSA L'ESQUERRA PROPOSA LA DRETA DISPOSA

La dreta disposa de la majoria absoluta a les Corts. Els comunistes hem de treballar perquè la democràcia no es desmoroni i que es consolidi.

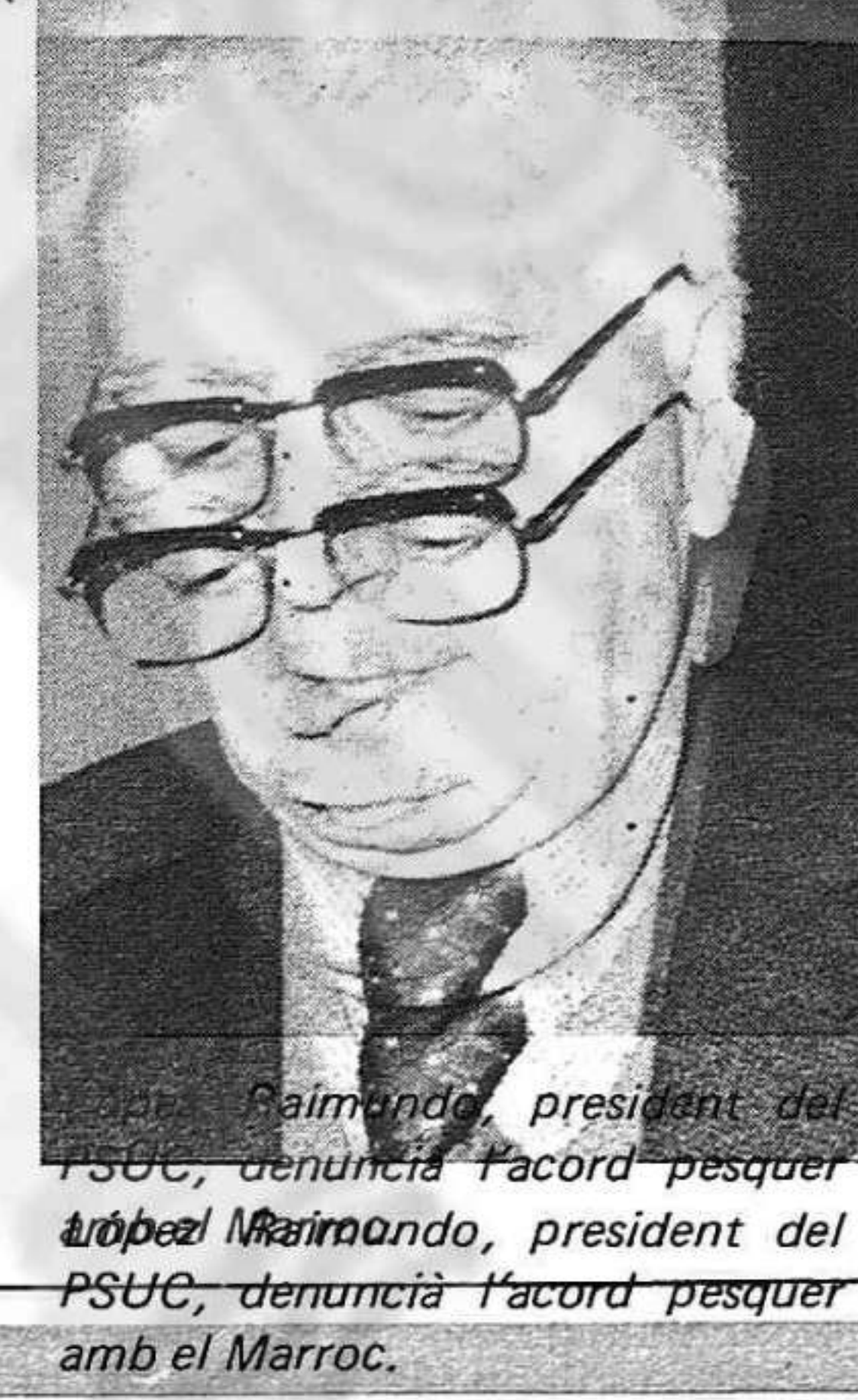
Tamames va defensar, en una contundent intervenció, els treballadors de la SEAT

Solé Tura, membre de la minoria comunista, va intervenir al Parlament

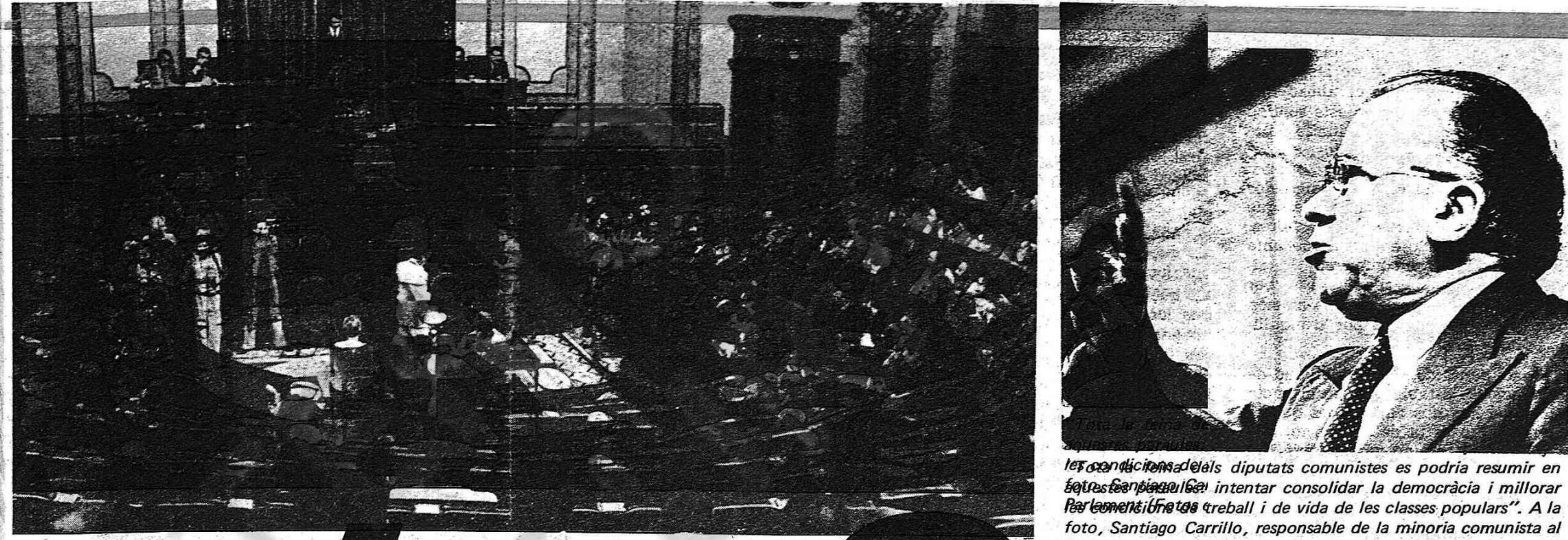
Ramon Barba, interel·ligat amb el govern sobre el Consell Rector de Televisió Espanyola

Ramon Barba, interel·ligat amb el govern sobre el Consell Rector de Televisió Espanyola

Solé Tura, membre de la minoria comunista, va intervenir al Parlament

El grup parlamentari comunista ha estat treballant per aconseguir que la democràcia no es desmoroni i que es consolidi

a les Corts

UCD va rebutjar el projecte, que el govern anterior havia aprovat. El grup parlamentari comunista ha estat treballant per aconseguir que la democràcia no es desmoroni i que es consolidi.

El grup parlamentari comunista ha estat treballant per aconseguir que la democràcia no es desmoroni i que es consolidi.

Intentar consolidar la democràcia i millorar les condicions de treball i de vida de les classes populars, això fan els comunistes

El pluralisme i la superioritat democràtica de les Corts. Els comunistes hem de treballar perquè la democràcia no es desmoroni i que es consolidi.

El pluralisme i la superioritat democràtica de les Corts. Els comunistes hem de treballar perquè la democràcia no es desmoroni i que es consolidi.

Ara, a Badalona

TREBALL: continua la campanya

Ha acabat fa uns dies, a Badalona, la setmana de promoció de TREBALL i de les publicacions comunistes, que no va realitzar-se alhora que a les altres organitzacions del partit, perquè coincidí pràcticament amb la tercera conferència local.

Els resultats han estat interessants pel que fa a la venda militant de TREBALL i MUNDO OBRERO. S'ha aconseguit recuperar a totes les agrupacions la venda militant i incrementar el nombre de comunistes que hi participen, activitat en la qual ha col·laborat directament el comitè local instal·lant taules de venda pròpies. A conseqüència d'això s'ha aconseguit doblar la xifra de venda de TREBALL, i quasi doblar, arribant a 1.400 exemplars, la de MUNDO OBRERO. Algunes agrupacions, com la del barri de Llefià, s'han destacat en aquest treball amb la incorporació massiva de militants a la venda, entre ells dos veterans de més de setanta anys. S'han realitzat també, complementant el treball de promoció, murals i cartells murals de paper, sobre TREBALL i la premsa comunista.

La cloenda de la setmana de promoció es va fer amb un acte en el qual van intervenir Antoni Batista, de TREBALL, i Xavier Caño, de TVE, sota el lema de "Els comunistes i la informació". Hi van assistir un bon nombre de persones. Després de les exposicions, hi va haver un interessant debat sobre la premsa comunista i la visió que els comunistes tenen de la informació, i en particular de la Televisió.

Tribuna

Avançar cap al socialisme

Fa ja més de vint anys, en una de les inacabables reunions celebrades a l'exili arran del XX Congrés del PCUS, es va proposar que, d'una vegada, deixéssim de parlar de marxisme i de leninisme, aprofitant que ens deixàvem pel camí l'estalinisme, fins llavors obligat, i que parléssim de socialisme científic, com era propi. No cal dir que la proposta no va prosperar. La càrrega cultural heretada dels segles anteriors, unida a un cert fetitxisme propi de l'etapa de la qual començàvem a sortir, no ho permetia.

Amb dificultats, sense arribar públicament al fons dels problemes plantejats per allò que vàrem anomenar "culte a la personalitat" —i era i és molt més que això— els nostres partits —PCE i PSUC— han anat emergint d'aquell abisme de dogmatisme i ruqueria en què vàrem caure i avui apareixen com dos grans partits, decidits a avançar, sense teranyines als ulls, pel camí cap al socialisme.

Però en formular programes i tesis s'ensopega amb un obstacle que no poden dir que sigui inesperat. És la resistència d'una colla de companys que tenen una base ideològica nodrida d'esquemes que foren patrimoni comú de tots nosaltres i que, per unes o altres raons —però especialment perquè no hem fet una discussió en profunditat, i públicament, sobre aquests problemes—, no han sabut superar-los.

Això es palesa amb el leninisme sí o leninisme no, on sembla que estem caient. I crec que no és aquest el cas, o, si més no, no pas plantejat així.

Si ens estiguéssim referint al socialisme científic (o dialèctic, que també hi cabria) no caldria subratllar que Lenin hi té molt a veure. Com Marx, Engels, Rosa Luxemburg, Mao, Gramsci i tants d'altres que fóra massa llarg enumerar en el marc d'aquesta nota.

Però som en el marxisme revolucionari, i amb companys que veuen fantasmes "revisionistes" en l'abandó del terme leninisme com a substantiu. D'antuvi, vull dir que tenen tot el dret a dir allò que pensen; però com que els altres també l'hi tenim, els podem demanar que arribin al fons d'allò que enclou la paraula leninisme: partit de quadres, de disciplina militaritzada, insurrecció armada i presa del poder, dictadura del proletariat "per delegació". El fenomen estalinista, amb la seva horrible seqüela de crims, no es podria explicar sense comprendre com aquest tipus de concepció del partit ha pesat en els comunistes d'arreu del món. En lloc d'un mitjà, s'havia convertit en un fi. Sóc dels qui creuen que si Lenin no s'hagués mort, les coses haguessin estat d'una altra manera. Però això és entrar en el terreny de l'especulació. La realitat, el fet objectiu, és que 1917 va desembocar en l'estalinisme, que ha creat una realitat amb trets socialistes, però que no és el socialisme, amb una imatge "policial" que ha llençat als braços de l'enemic de classe o del reformisme grans sectors de la classe obrera i la majoria de les capes de treballadors no estrictament obrers. La realitat, el fet objectiu, és que aquestes deformacions han desembocat en la ruptura entre la Unió Soviètica i Xina— un altre dels grans drames del comunisme contemporani— sense oblidar els enfrontaments armats entre països que diuen que es reclamen dels mateixos ideals, com són Cambotja i Vietnam, Eritrea, Somàlia i Etiòpia, etcètera. La realitat, el fet objectiu, és l'estat de tremenda despolitització de les masses soviètiques, que sembla que consideren com un ideal la societat consumista que els nostres joves repudien i les injustícies de la qual vivim cada dia.

Els qui l'han volgut adoptar no solament s'han quedat sols, sinó que es divideixen i subdivideixen regularment. Penso de veritat que això que estem fent, superant dogmes i crispacions, errors i vacil·lacions, és l'única actitud conseqüentment revolucionària que es pot exigir a un partit decidit a ser un element de transformació de la societat on és immersit. Volem el socialisme i hi anem, conscients que només serà possible construir-lo al costat del nostre poble i amb ell. El nostre projecte de socialisme en llibertat és capaç d'entusiasmar els homes i dones d'aquest poble si sabem fer-lo arribar amb força i claredat, com s'està demostrant allà on es fa.

redat, com s'està demostrant allà on es fa. Estic convençut que, per això, caldrà que anem més al fons encara en la feina de separar el gra de la palla. Vivim el 1978 i aquesta és la realitat que hem d'abordar, analitzar i transformar. Les solucions, no les trobarem als textos. Els clàssics són indispensables, però no pas per copiar-los. Per consegüent, sí a l'audàcia revolucionària, sí a un partit de nou tipus, democràtic dins i fora d'ell mateix, sí a la superació constructiva del passat. Sí al socialisme, al comunisme, en dos mots.

M. BLASCO

¿ Uns estatuts per a la democràcia?

Els darrers temps, el partit està intentant avançar cap a un procés de replantejaments teòrics que s'expressa, en bona part, en el qüestionament del leninisme.

Vagi per endavant la meua total adhesió a aquesta orientació.

Existeix el perill, però, que, si no som capaços d'enfocar aquest procés amb tota la rigorositat i coherència que exigeix una empresa d'aquesta importància, l'intent no passi de ser un oportunista rentat de cara electoral.

I això és molt fàcil que passi si perdem de vista que el leninisme és molt més que uns quants principis generals de pretesa validesa universal. Sense que pretengui descobrir la "sopa d'all", ni fer cap assaig de tesi, entre altres motius, perquè no tinc lloc, és evident per tothom que el leninisme és un model d'entendre la política, de fer-la i de concebre les instàncies (des de l'Estat fins al partit) a partir de les quals s'exerceix. Aquest model és el que ha inspirat tots els partits comunistes del món durant molts anys, i també el nostre, i cal reconèixer que encara és així.

El debat sobre les propostes programàtiques que fa el Comitè Central del PCE al IX Congrés i, principalment, sobre la cèlebre tesi 15, està fent ben palesa la inquietud del partit sobre com s'enfoca aquest procés. Penso que de la proposta d'Estatuts se'n poden deduir també algunes dades prou inquietants. Tots estarem d'acord quan l'article 11 del projecte diu: "El funcionamiento del Partido está regido por las reglas democráticas".

Però, tot i reconeixent el notable avenç d'aquest projecte en relació amb els anteriors estatuts, cal dir que la frase citada corre el perill de no passar de declaració de principis; ja que desqualificar les tendències cristallitzades, o les tendències congressuals, o els corrents d'opinió, o d'altres formes d'alineació de les opinions en la normal vida democràtica d'un partit que es reclami, precisament, democràtic; imposar la llista única a l'hora de l'elecció dels col·lectius de direcció; introduir el més estricte sistema majoritari a l'hora de l'escriu-

tini dels vots, són practiques que tendeixen a mantenir intacte un dels principis fonamentals de la concepció leninista del partit: el monolitisme.

Un partit que, com el nostre, es defineix com democràtic en el seu funcionament, i de masses, no pot insistir a ignorar que en diferents aspectes del seu programa es centren debats entre corrents que pretenen, a vegades a la llum d'experiències diferents o de concepcions teòriques més o menys avançades, concretar, redefinir o matisar aspectes concrets de la nostra línia; el resultat d'aquesta inhibició davant la realitat de la diversitat del partit provoca tot un seguit de practiques viciades amb greus repercussions en la seva operativitat política.

Lògicament, aquesta diversitat té la seva més àlgida plasmació en els moments d'elecció dels col·lectius de direcció. L'actual practica de direcció de les comissions de candidatura que es pretén cristallitzar en aquests estatuts, fomenta perillosament, en funcionar a base d'una tria de noms i no d'una confrontació de propostes polítiques, el personalisme i electoralisme de personatges ambiciosos o que figuren, i, en darrera instància, el caciquisme.

El sistema majoritari vigent està portant com a conseqüència la marginació, dels comitès, dels quadres més representatius d'importants sectors del partit, amb la consegüent pèrdua de capacitat de direcció d'aquests comitès en no sentir-hi representats importants sectors de la base.

Un partit de masses de nou tipus com el que volem fer ha d'estar en condicions de poder organitzar el debat intern reconeixent els corrents en confrontació (això ajudaria molt a l'hora de clarificar aquests debats i facilitaria arribar a síntesis); així com de formar els col·lectius de direcció a partir de la confrontació de diferents (encara que coincidents en els trets programàtics bàsics) projectes que es concretin en llistes totalment o parcialment alternatives, i en un escrutini pel sistema proporcional de llistes obertes.

JORDI MORETONES SUÑOL

15 ptas.

LLUITA OBRERA

Organo de la COMISSIÓ OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA

15/30 marzo 1978 n.º 4 Segunda época

"Cuando los trabajadores hacen huelga, no es que no quieren trabajar, sino que quieren hacerlo en mejores condiciones..." (Francesc Layret).

5 abril a las 11: PARAR 1 HORA

Se han reunido en el día de hoy una delegación de los respectivos secretariados Nacionales de Catalunya de las CC.OO. y U.G.T. donde se ha analizado la situación política y la gravedad de la crisis económica, el aumento del paro obrero, la pérdida del poder adquisitivo de los salarios, la no aplicación de los puntos más progresistas de los Acuerdos de la Moncloa por parte del Gobierno y el atentado que supone a la plena libertad sindical el proyecto de Constitución en lo que hace referencia al artículo 31 y 32 de la misma, que niega la plena libertad de sindicación y plantea el despido libre.

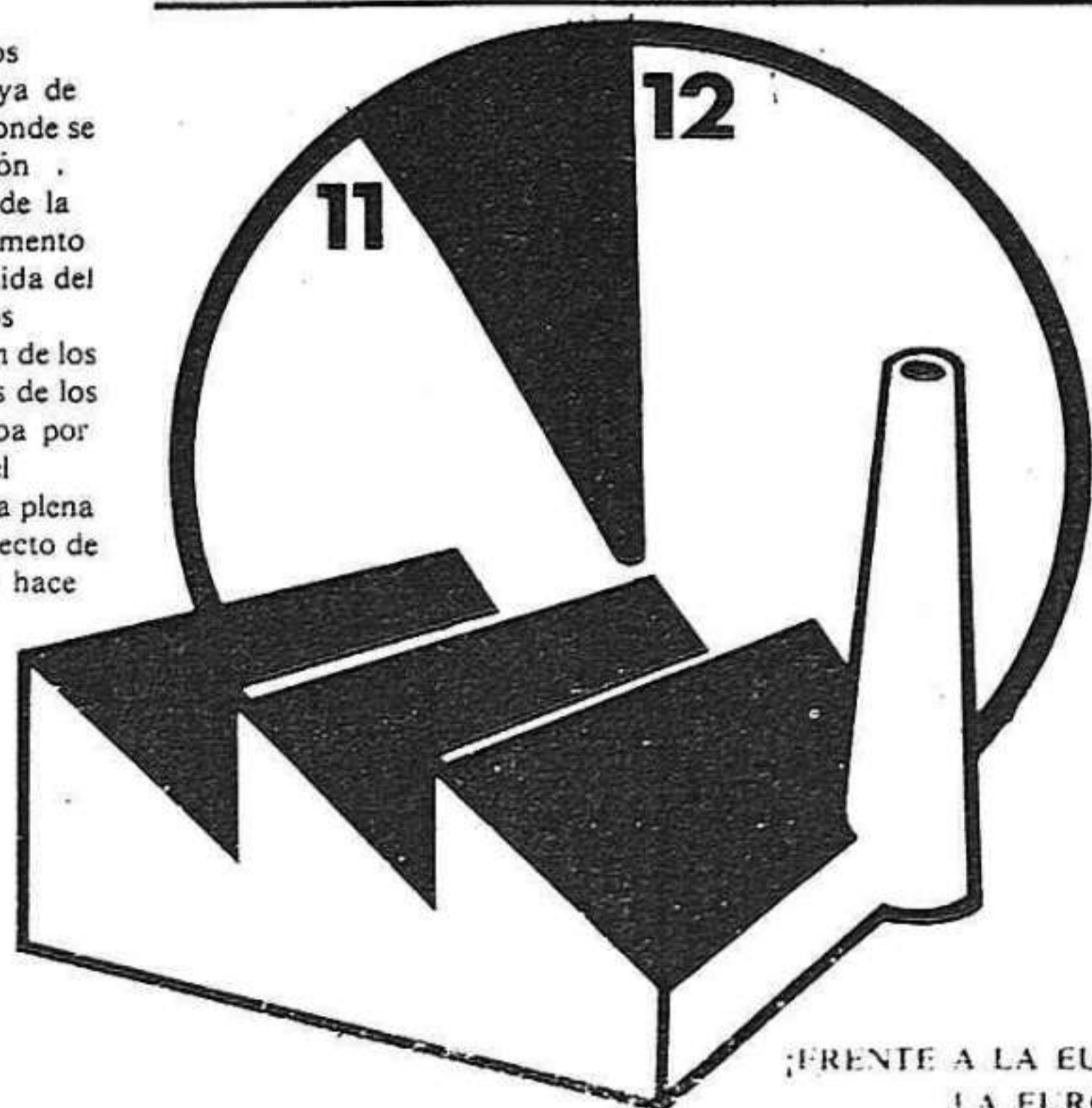
Convocatoria conjunta

U.G.T. y CC.OO. acuerdan convocar una JORNADA DE ACCION SINDICAL que consistirá en realizar como mínimo 1 HORA DE PARO así como la celebración de asambleas en todos los centros de trabajo. Recomendamos que, para resaltar el carácter masivo de la participación en la acción, se concrete la realización del paro entre las 11 y las 12 de la mañana. Las empresas que hagan turnos pararán entre las 5 y las 6 de la tarde, y entre la 1 y las 7 de la noche del día 5. Fito no obsta para que, en cada centro de trabajo, puedan concretarse otras horas que reúnan mejores condiciones.

- Esta acción debe servir como medio de presión social por los siguientes objetivos:
- Por el pleno empleo
 - Por la amnistía laboral
 - Por la plena libertad sindical
 - Por la devolución del patrimonio sindical
 - Contra el despido libre
 - Contra los expedientes de crisis
 - Contra el cierre de empresas
 - Contra la disminución del poder adquisitivo de los salarios

Esta convocatoria se enmarca en el llamamiento efectuado por la C.E.S. (CONFEDERACION DE SINDICATOS EUROPEOS) de una acción a nivel europeo por el pleno empleo y la salida de la crisis.

¡FRENTE A LA EUROPA DE LOS CAPITALISTAS
Y A LA EUROPA DE LOS TRABAJADORES!

**Por el pleno empleo y la salida de la crisis
Por las libertades sindicales**

El leninisme i la tesi XV

La renúncia al leninisme és un tema que presideix de fa temps la nostra política i que centra el debat en aquest IX Congrés del PCE; a aquest procés m'adhèreixo totalment.

Però és molt important que una revisió d'aquestes dimensions es porti a terme sense incoherències, sense ambigüitats, perquè si no un procés seriós de revisió programàtica queda convertit en pura demagògia electoralista. Cal que això es digui perquè els documents del IX Congrés despertin greus preocupacions en aquesta direcció.

Concretem l'anàlisi a la Tesi 15. La definició del partit com "un partido marxista revolucionario, que se inspira en las teorías del desarrollo social..." és totalment coherent amb la nostra concepció del socialisme en llibertat, amb la renúncia al leninisme. Però tot seguit la Tesi 15 torna a definir el Partit, ja no a partir de principis, sinó a partir de la seva posició en relació a les altres forces polítiques, i concretament, en relació a la "socialdemocràcia".

La crítica a la "socialdemocràcia" de la Tesi 15 consisteix simplement a fer una història dels seus pecats que coincideix punt per punt en el contingut, en el to i en la forma amb les més sectàries crítiques leninistes, plenament recollides per l'estalinisme. La Tesi 15 no es limita a sancionar i assumir la història del leninisme com a pròpia, sinó que afirma que la crítica leninista a la "socialdemocràcia" (que és un punt essencial de la "teoria" leninista) és plenament vigent avui, fins al punt que serveix per a identificar el nostre partit.

Això és bastant sorprenent quan en el seu conjunt les propostes polítiques del IX Congrés tenen ben notables coincidències amb les dels "socialdemòcrates" del PSOE i altres partits d'esquerra. És més, en aquestes propostes hi ha implícita una reflexió sobre el caràcter revolucionari de la política de reformes. I més encara, l'única Tesi que es planteja la superació del capitalisme, i va més enllà de les propostes de reforma, la Tesi

6, es manté en un terreny totalment ideològic, limitant-se a repetir les fórmules anteriors (aliança de les forces del treball i de la cultura, socialisme, comunisme...) buides del més mínim contingut programàtic.

Aleshores, no podem explicar les nostres diferències amb altres partits d'esquerra que també plantegen programes de reforma i es reclamen del socialisme a partir del seu enfrontament, fa seixanta anys, amb el leninisme. Si de veritat renunciem al leninisme, comencem per prescindir de les dicotomies leninistes entre reforma i revolució, i més a l'hora de definir i identificar el nostre partit en la situació actual.

La Tesi 15 afirma textualment que la diferència entre comunistes i socialistes demòcrates és que nosaltres volem fer la revolució i ells no. Això és equivalent a dir que nosaltres som el partit de la classe obrera i els altres són partits de la burgesia. Això implica mantenir intacta una argumentació política fonamental del leninisme: la identitat socialistes-socialdemòcrates-socialtraïdors. I mantenir això per damunt de les variacions de la realitat històrica, i de les variacions del nostre propi programa, és mantenir un principi fonamental de l'estalinisme: la contemplació del partit com una realitat transcendent, per damunt de la història, sempre igual a si mateix, "com una Església, amb els seus dogmes i els seus Sant Pares". Això és leninisme pur, leninisme-estalinisme de la nostra època.

Si realment renunciem al leninisme, si realment som partidaris d'un camí al socialisme democràtic i pluralista, no s'entén com encara anem repartint excomuniions. Si al nostre projecte de socialisme hi caben més partits, a part del nostre, no s'entén com diem que som els únics que volem el socialisme.

Renunciar avui al leninisme vol dir arrencar del nostre

programa i de la nostra identitat les antigues concepcions sobre els companys socialistes. Vol dir revisar i autocriticar els immensos errors de valoració de l'etapa kominternista. Vol dir elaborar conscientment les bases del socialisme sense dogmes que pot fer viable la reunificació del moviment revolucionari. Intentar teoritzar les diferències entre el socialisme i l'eurocomunisme és buidar de contingut tota la vessant autèntica i renovadora de l'eurocomunisme, és reduir-lo a demagògia electoral, a article de consum publicitari.

El leninisme no desapareix a base d'esborrar la paraula del programa. El leninisme és un model de fer política que hem d'esborrar del nostre programa, del nostre treball i del nostre cervell.

ALBERT CALDERÓ

Cartes al director

EL COL·LEGI NACIONAL "EUGENI D'ORS"

Senyor director:

Volria fer conèixer la situació del Col·legi Nacional "Eugeni d'Ors" (Polígon Canyelles), situació que es repeteix a molts altres llocs, en perjudici dels nens.

Aquest col·legi va començar a funcionar a mitjan octubre de 1977, amb 25 mestres (5 imposats per la gent del barri, 10 pel MEC i els altres 10 pel director nomenat també pel MEC)

Les deficiències que, des del primer moment, patí aquest centre es devien al retard a començar les classes, i a capacitat insuficient per al nombre de nens sense escolaritzar que, a l'octubre de 1977, hi havia al barri.

Com que el centre era de nova creació i cada mestre hi aportava un criteri educatiu diferent als altres, s'havien de conjugar els diferents criteris per endegar un programa educatiu. Però aquí és el moll de l'os, i cadascú defensava els seus interessos personals i no els generals per als quals eren allà: complir amb el seu deure de professionals i amb la seva consciència d'ensenyants.

És evident que la història es repeteix, ja que a la Guarderia CTNE (Valldaura) succeïren les mateixes

El canvi de carnet

Festival al Bon Pastor

Diumenge dia 12 en un acte popular del PSUC, en el qual es van lluir els nous carnets, hi va haver de tot: discussió i valoració política i actuacions artístiques i còmiques. Ho organitzaven les agrupacions de Baró de Viver, Mevosa i la secció del Bon Pastor, de Barcelona. Hi van assistir mil persones i es van fer més de cinquanta ingressos.

coses i ara es repeteixen les mateixes circumstàncies que, si aleshores ens varen dur al caos i a perdre els nostres llocs de treball (tocant rebre, com sempre, als nens), ara s'intenta destruir unes possibilitats enormes d'oferir una educació constructiva i coherent als alumnes del centre i futurs homes de demà.

Senyors: Els culpables tenen noms i cognoms: PAULÍ CARNICERO DUQUE i RAFAEL CAO BARREDO, que, amb el seu afany de protagonisme i poder, revestint-se amb una pell de militants del PSUC, fent deshonrar i difamació del partit en el qual diuen militar, amb la creença d'ésser sempre posseïdors de la veritat, s'han aprofitat de tot això i de la representativitat que els va atorgar el barri com a membres de la vocalia d'ensenyament, i han amenaçat la resta del professorat amb denunciar-los al barri i al MEC a la més petita errada.

És ben cert que no tots els professors del centre tenen les mateixes facultats per tal d'oferir als nens el nivell educatiu que mereixen, però ¿Per a què serveixen el diàleg i els raonaments?

Qualsevol persona si es troba en un ambient hostil, ple d'amenaçes i injúries, és incapaç de desenvolupar una bona funció educativa, per molt bon professional que sigui.

I encara més. De tot això que, com és lògic, ha causat la divisió del professorat, s'intenta culpar el director del centre enviat pel MEC, (que també té nom, i es diu Marià Iglesias Puig), que s'ha portat honoradament, eliminant tibatons, unificant criteris, dient les coses pel seu nom i, de vegades, callant perquè l'havien amenaçat amb denunciar-lo al barri i al MEC.

Com a militant del PSUC i treballadora del C.N. "Eugeni d'Ors" (Canyelles) em crec amb l'obligació de denunciar tots aquests fets.

MARIA VIDAL ARMIJO

ALS EX-COMBATENTS DE LA 27 DIVISIÓ

Carta oberta als companys, tant si són afiliats al partit com si no, que hagin estat a la 27 Divisió de L'Exèrcit Republicà (...)

Han passat quaranta-dos anys des que, patrocinada pel PSUC, es formés a la caserna del Parc de Barcelona, llavors anomenada de Carles Marx, la columna de voluntaris antifeixistes que va marxar cap a la ciutat aragonesa d'Osca per combatre els sublevats contra la república democràtica que havia aconseguit implantar el poble espanyol a través del govern de Front Popular votat per la majoria popular a les eleccions de febrer de l'any 1936.

La primitiva columna que va marxar cap a l'Aragó era manada pels companys Estivill, Del Barrio i Trueba i s'anomenava Columna de Carles Marx. Alguns mesos després va prendre el nom de 27 Divisió en ser incorporada a l'Exèrcit Popular, constituït de poc (...)

A través del PSUC, m'he posat en contacte amb el company Núñez, que n'és membre del Comitè Executiu, i li he proposat la idea de formar una germandat d'ex-combatents de la 27 Divisió, idea que ha estat acollida amb enorme simpatia i amb ganes de col·laborar per l'esmentat company. A través d'aquestes ratlles, us prego que li envieu la vostra adhesió per escrit o de paraula.

Companys de la 27 Divisió: Aquest que s'adreça a vosaltres i us demana la col·laboració és un antic combatent que va viure les estones dolentes i bones que vam passar en aqueixa gloriosa unitat de l'Exèrcit Republicà i que enyorava amb nostàlgia retrobar-se amb aquells bons amics amb els quals va compartir penes i alegries durant els anys de guerra que vàrem conèixer plegats a la 27 Divisió. No hi fa res que ens coneguèssim o no. Tots vàrem ser lleials i grans camarades.

"MACHACA"
CARLES PALASÓ AYNAGA

Proyectos de Propuestas Políticas y de Estatutos al IX Congreso del Partido Comunista de España

El IX Congreso del P.C.E. es el primero que se reúne en la legalidad después de 1932, en que tuvo lugar el IV. Para prepararlo, el C.C. presenta a la consideración de las Agrupaciones las tesis políticas que van a continuación y el proyecto de Estatutos adjunto.

El tema de las elecciones municipales no se incluye en las tesis porque al redactarlas aún se ignora cuándo y cómo tendrán lugar y este punto será tratado por el Congreso separadamente.

El C.C. estima que el IX Congreso debe ser una afirmación de la personalidad comunista y democrática del Partido, de su actitud responsable como fuerza de clase y nacional.

Su preparación debe realizarse de manera más abierta y democrática que la anterior.

Cada uno de los cuatro Congresos celebrados por el Partido en la clandestinidad ha decidido la política de éste en cada circunstancia frente al régimen de dictadura. Ahora en el IX se trata, por un lado, de establecer la política del Partido para extender y consolidar la democracia en el terreno político y social; por otro, de ajustar las reglas de funcionamiento interno a lo que queremos sea un gran Partido de nuevo tipo, de masas, marxista revolucionario y democrático. Por tanto la naturaleza de nuestra acción política ha variado en un aspecto capital: ya no nos hallamos ante una dictadura que hay que derribar, utilizando todas las posibilidades de llegar a las masas contra ella; nos encontramos un objetivo de mayor fondo y más to, el de

Curset de formació general

Dies: del 3 al 28 d'abril
Horari: de 19,30 a 21,30
Lloc: Carrer del Rei Martí, núm. 6. Barcelona (prop del Metro de Sants.)

El curs constarà de 5 matèries diferents. Els interessats podran inscriure's a les que desitgin. Matrícula 200 pessetes per als 5 temes. Si la inscripció és per menys de 5 matèries la matrícula serà de 50 pessetes per matèria.

Temes

El Fet Nacional. Ponent: Josep M. Colomé

Dilluns 3 El marxisme i la qüestió nacional
10 Espanya, estat plurinacional
17 El fet nacional català. Bases històriques i caràcter del moviment nacional català
24 La política nacional del PSUC

Història de Catalunya, 1931-1975. Ponent: Josep Fontana

Dimarts 4 La segona República (1931-1936)
11 La guerra civil (1936-1939)
18 El franquisme I (1939-1956)
25 El franquisme II (1956-1975)

Economia. Ponents: Lluís Argemí i Jaume Rodríguez

Dimecres 5 Recursos econòmics
12 Acumulació capitalista i sub-desenvolupament
19 Capitalisme: Cas espanyol
26 L'avenç econòmic vers el socialisme

L'Estat en el capitalisme avançat. Ponents: Joaquim Sempere i Francesc de Carreras

Dijous 6 Estat i societat civil
13 Estat i classes socials
20 Les institucions de l'Estat parlamentari actual
27 Estat i canvi social

Història del moviment obrer. Ponent: Salvador Lara

Divendres 7 Transició del feudalisme al capitalisme i revolució industrial
14 Les primeres reaccions als modes de producció capitalista
21 La Primera Internacional
28 La Segona Internacional

Informació: COMISSIÓ DE FORMACIÓ DEL PSUC. Viladomat, 106, 8è. Barcelona, Telèfon: 323.11.00 de 4 a 7 tarda.

Argentina, a dos anys del cop d'Estat FUTBOL I REPRESSIÓ FAM I RESISTÈNCIA

ACTE POLÍTIC
el 31 de març a les 8 del vespre
al COL·LEGI D'ADVOCATS, Mallorca 293, Barcelona

Parlaran:
JOSEP BENET i SOLE SABARÍS (Entesa dels Catalans)
JOSEP RIBERA (Lliga dels Drets dels Pobles)
CELIA GUEVARA
LIDIA MAZZAFERRO (Comissió Argentina de Defensa dels Drets Humans)

Actuaran:
CLAUDINA i ALBERTO GAMBINO
CANTO DE LOS CANTARES

Comitè Català d'Informació i Solidaritat amb el Poble Argentí (CCISPA)
Organitza: Agermanament

PRIMERA
A L'ESQUERRA

«La calle», al carrer

La Calle és al carrer. La nova revista ens va ser presentada el passat 28 a l'Hotel Orient. César Alonso de los Rios, el seu director, centrà l'espai de la revista en tot aquell ampli públic que el 15 de juny va votar esquerres. Carlos Sáez de Santamaria, director general de l'empresa editoria, assenyala la coherència, aquesta vegada, entre empresa i producte, mentre que el sots-director, Andreu Claret, explicava la consistència de la redacció catalana d'una revista que es fa a Madrid.

A l'staff de redacció, molts noms coneguts, entre ells molts trànsfuges de "Triunfo", fins i tot hi trobareu l'inefable Sixto Cámara amb la seva celebrada Capilla Sixtina. Algú ha comparat la forma de La Calle amb "Le Nouvel Observateur", però el lector podrà jutjar personalment. A nosaltres, des de TREBALL només ens resta desitjar sort al nadó i donar-li la benvinguda a aquesta emocionant però difícil aventura que és el periodisme, sobretot quan vol ser —com en el cas de La Calle— conseqüentment d'esquerres.

J. S. E.

La traïció de «Fedra»

Esprui, ha estat ben entès?

A vegades tinc la impressió que en aquest país nostre, tan tòpicament assenyat, hi ha més rauxa que seny. Com a mostra que la meua temença no és pas gratuïta, em remeto a la polseguera crítica que ha aixecat la darrera obra de Salvador Esprui, Una altra Fedra, si us plau, recentment publicada (col·lecció "El Galliner", núm. 43, Edicions 62, 1978) i estrenada per la companyia de Núria Espert, sota la direcció de Lluís Pasqual. ¿Podem imaginar un país més forassenyat que el nostre en què la crítica despatxi amb uns quants qualificatius displicents una peça que, almenys, donada la significació de l'autor, demanava un esforç d'anàlisi?

He llegit, i rellegit, Una altra Fedra, si us plau, i no em sembla en absolut una obra "insignificant" ni "pàl·lides divagacions d'un escriptor", com algú ha dit. Acceptaria, fins i tot, que, sense pèrdua de la seva dignitat dins la important producció d'Esprui, se'n digués una **opera minor**, però de cap manera una "obra insignificant". És una obra plenament espruiana no sols per l'estratagema de convertir el cor en personatges de Salom, d'una sensibilitat diguem-ne barcelonina, contrapuntant el desenvolupament de l'acció dramàtica, sinó sobretot per la reinterpretació del mite de Fedra, el qual deixa de ser material d'una tragèdia per esdevenir un drama psicològic.

L'obra, hi estiguem o no d'acord, proposa una alternativa al mite grec, sense abandonar els cànons clàssics, —i en aquest punt discrepo del company de redacció Pérez de Olaguer que va publicar a TREBALL (10-III-1978) la ressenya de l'estrena—. Aquest és, en la meua opinió, un dels valors de l'obra.

Hi ha, també, un aspecte que cal tenir en compte: l'obra fou concebuda per l'autor

com una peça breu (d'una hora de durada aproximadament), la qual cosa pot plantejar problemes a la seva representació comercial, però no afecta el seu valor intrínsec.

En la meua opinió, aquest és l'únic punt de partida correcte: la peça és aquí, perfeta, amb les seves dimensions concretes, que obliguen a respectar el seu tempo, i amb la seva reinterpretació d'una tragèdia grega, que també cal respectar, si no volem desintegrar-la. En efecte, per a Esprui el plantejament tràgic xocaria amb la sensibilitat d'un espectador actual, i per això ha convertit la seva obra en un drama passional "civilitzat", en què les cabòries menopàusiques de Fedra poden ser "calmades" per la comprensió de Teseu.

L'alternativa oferta per Esprui és susceptible, certament, d'interpretacions diverses, segons el director o el muntatge que se'n faci. Però en qualsevol cas cal guardar una fidelitat mínima al text i a les seves dimensions, sense la qual es produeix una "traïció". I això és el que ha passat amb la representació teatral d'Una altra Fedra, si us plau, fins al punt que l'espec-

tacle té ben poca cosa d'allò que pretenia l'autor i que, per a mi, oferia més interès. Dissentint de l'opinió més general, haig de confessar que a mi la representació d'Una altra Fedra, si us plau, malgrat alguns encerts indubtables (escenografia, personatges de Salom, Thànatos en moviment), m'ha defraudat: la falta de sintonització amb el text proposat, la resurrecció del melodrama, els silencis forçats i artificials, han trivialitzat una obra.

Quant a les dificultats que planteja per raó de la seva brevetat, això s'hauria pogut

Esprui: Una "Fedra" que proposa una alternativa al mite grec.

resoldre dividint l'espectacle en dues parts: la primera podria haver estat un muntatge de cançons i poemes, i la segona la peça, dins els seus justos límits.

¿Veurem, algun dia, aquesta "altra" Fedra d'Esprui pintant dels condicionaments reals de l'obra?

FRANCESC VALLVERDÚ

Revista gallega de política i cultura

«Nova Galiza»

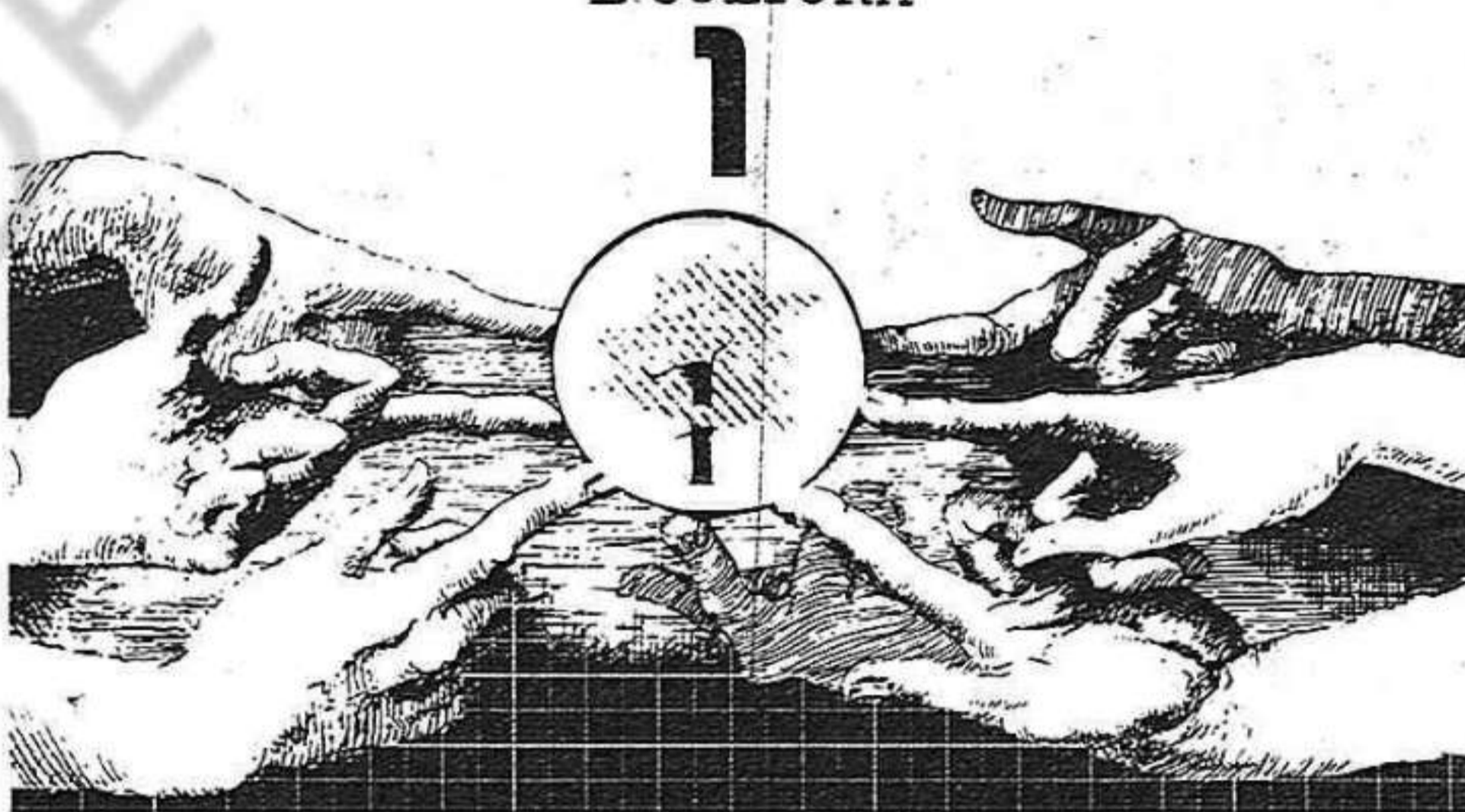
L'any 1.937 apareixien dues revistes amb nom gairebé idèntic: "Nova Galicia", transformació de la revista de combat "El Miliciano Gallego", que és publicada quinzenalment a Madrid, i "Nova

Galiza", fundada a Barcelona per Castelao i d'altres intel·lectuals galleguistes. Això ho conta Santiago Álvarez, secretari general del PCG, i un home amb arrels molt fondes tant en la història política

amb el debat eurocomunista com a fons (la unió de l'esquerra a França, Itàlia i el Partit Comunista, les cartes obertes entre Mons. Bettazzi i Enrico Berlinguer); un article teòric sobre Gramsci i la formació dels intel·lectuals, per passar a l'últim bloc, de temàtica més estrictament gallega.

NOVA GALIZA

REVISTA DE POLITICA
E CULTURA

carta inèdita de castelao
resposta de berlinguer a mons. bettozzi
alternativa para o teatro galego
¿galicia ou galiza?

com en la història cultural de Galícia, en el número 1 de la època III de la publicació.

L'enhorabona!

Revista de política i cultura, sense lligams orgànics amb els comunistes gallegos bé que travessada per la política d'aquests —la fórmula és transparent: "Nova Galiza non é un órgao de partido, aínda que é promovida e impulsada polo PCG"—, oberta i oferta a tots els corrents democràtics gallegos, feta per gallegos i en galleg, amb periodicitat bimensual, serà, per a tots nosaltres, un element d'aproximació a la nació gallega, tants anys, com la catalana, emmordassada.

Val la pena de comentar el sumari d'aquest primer número: una entrevista amb Santiago Álvarez, que ens serveix per situar la realitat i les possibilitats futures del comunisme galleg; una carta inèdita de Castelao al mateix Santiago Álvarez, tast d'un llibre, esperem que imminent, del mateix Álvarez; quatre articles de política internacional,

Un primer article de Pepe Colino sobre *A mercantilización da agricultura galega*, que permet una primera aproximació a la problemàtica de la producció agrària a Galícia, en situació tan poc desenvolupada i competitiva. Un treball apassionant de Santiago Lamas: *Notas sobre as medicinas e psicoterapias populares galegas*, en un moment històric en el qual la medicina tradicional torna a parar l'atenció a les teràpies populars (no-acadèmiques). En tercer lloc, un article classificable, genèricament, com "d'alternativa", i, en aquest cas, al teatre galleg, amb esquemes que cobreixen des de la creació dramàtica fins l'animació cultural, la presència a la ràdio i la televisió, etc. Finalment, un article d'investigació ortogràfica, de Xosé Martiño Montero Santalla, aplicat al nom que designa la nació (i que opta per Galiza i no per Galicia, tant per raons històrico-documentals com per raons filològiques).

Els qui fem un setmanari català, com és TREBALL, coneixem a bastament els problemes que genera l'edició en una llengua prohibida durant tants anys i sense el segell de la normalitat; per als qui treballem pel redreçament cultural d'un país, són ben conegudes les dificultats de tornar a organitzar una política cultural coherent. El respecte i l'admiraçió que sentim pels companys que s'han decidit a engegar una nova etapa de "Nova Galiza" ens porta a posar-nos a la seva disposició. L'adreça de "Nova Galiza" és: La Rosa, 42, 8è A, tel. 59. 80.14, SANTIAGO.

IGNASI RIERA

llengua

per ENRIC VIVES

Si heu de negar, digueu no

És fàcil observar que moltes vegades, en expressions negatives, es prescindeix de posar-hi l'adverbi *no* perquè ja hi ha un mot que es considera de valor negatiu, com és ara *mai*, o *gens*, o *res*, o *cap*. Però vet aquí que aquestes paraules no en són, de negatives.

Servim-nos dels exemples: *Si mai véns, t'ensenyarem el castell dels moros*. Això no vol pas dir que comptem que no vindràs mai; al contrari, comptant que és possible que vinguis, diem què farem si véns. Suposem la teva vinguda, tot i que no sabem quan serà, ni si s'esdevindrà. És que *mai* vol dir *cap vegada*. Però, ¿*cap* no és també un mot negatiu? No.

L'expressió *cap vegada* vol dir *alguna vegada*, però en un sentit imaginat, no real, d'hipòtesi. És clar que no direm mai: *ha vingut cap vegada*, sinó: *ha vingut alguna vegada*, quan volem expressar el fet real que *ha vingut*; però, en canvi, diem: *Si cap vegada et torna a passar això, avisa'ns*, o: *Si mai et torna a passar això, avisa'ns*. (És més habitual la segona forma.)

Gens vol dir una mica, certa quantitat, un xic, també en sentit imaginat, no real. I igualment *res*: vol dir alguna cosa, en el mateix sentit imaginari o suposat. *Amb aquest sostre tan esquerdat, si plou gens ens mullarem com si fòssim al ras*. Estem fent una suposició, però una suposició, en aquest cas, afirmativa. Volem dir que si plovia, només que fos una mica, ens mullaríem. És habitual la pregunta: *¿que hi ha res per a mi?* I amb ella no volem pas dir que ja

sabem que *no* hi haurà cap cosa; en tal cas ja no preguntàriem. Volem saber si hi ha o no alguna cosa. Si demanem: *¿tens res per poder tapar aquest forat?*, estem demanant, en forma de pregunta perquè no estem segurs que l'altre tingui, si té *alguna cosa* que serveixi per tapar el forat. Alguna cosa, sense determinar.

Per tant, quan aquestes paraules s'hagin de fer servir en sentit negatiu, no podem prescindir del *no*. Diguem no: *No vull que vinguis mai*. *No tinc gens de pa*. *No hi ha res per a tu*. *No tenia cap possibilitat*. Bé, aquestes frases tothom les escriuria correctament. Però, ¿i aquestes?: *Mai no vaig sentir tanta por*. *Mai no em donen postres*. *Res no és tan empipador com que tafanegin la feina que fas*. *Cap no portava abric*. Moltes vegades llegim o sentim: *Mai vaig sentir tanta por*. *Mai em donen postres*. *Res és tan empipador... Cap portava abric*. Aquestes expressions, així, tenen un sentit ambigu, els manca el *no* perquè siguin inequívocament negatives. Amb *gens* no es comet aquesta falta, generalment. És molt rar sentir, per exemple, *tinc gens de gana*, *fa gens de fred*, per indicar que no tenim gana o que no fa fred. Potser perquè *gens* és un mot molt genuïnament català. (En l'absència de l'adverbi de negació influeix el fet de saber que, en castellà, *nunca*, *nada*, *ninguno* tenen un sentit ben negatiu, i d'equiparar aquestes paraules, erradament, als nostres *mai*, *res*, *cap*.)

Recordeu-ho: no estalvieu el *no*. Al capdavant, és barat: només són dues lletres.

Sis punts de meditació

El debat sobre cultura popular

Molts companys, molts ciutadans, molts fills d'aquest poble pregunten què han de fer, mentre les incerteses polítiques congelen les llàgrimes més apassionades. N'hi ha que, de cop, han descobert el mot de la resposta màgica: el poble vol... cultura popular. Que és com dir: vol pomes d'una pomera..., o formatges de cabra fets, amb llet de cabra. Tautologies.

A la caiguda del mot, que té lloc cada tardor pre-democràtica, desfilen novament els apòstols unguits de la cultura popular, amb els ulls il·luminats i erràtics: parlen en nom del poble. D'un poble generalment mut, marginat, però que veu desbordat, per la sublim inspiració, paradisos populistes. Com aquell poeta dels pobres, que ens descrivia magistralment Raimon Casellas a començaments de segle, aquests portaveus del poble són peces valuosíssimes... del Museu de la Demagogia, xerraires que roten,

més que no diuen (i perdoneu la grolleria, altrament horraciana), què és i què no és popular, què interessa i què no... a la majoria. Silenciosa majoria a fe, incapaç de parlar perquè els populistes de torn els ofeguen entre paraules inspirades.

Les paraules anteriors, massa ambigües, podria haver-les signat un propagandista a sou de la Lliga. Exageren una recerca no gens fàcil, en la qual tots hauríem de col·laborar, i que, fins ara, no ha aconseguit resultats massa brillants.

Els punts de partida indiquen que ni és ni serà un problema marginal, i que el debat sobre "cultura popular", sense tornar als terrenys dogmàtics dels anys 30, convocarà més gent que no creuríem. Heus aquí alguns punts de meditació sobre el tema:

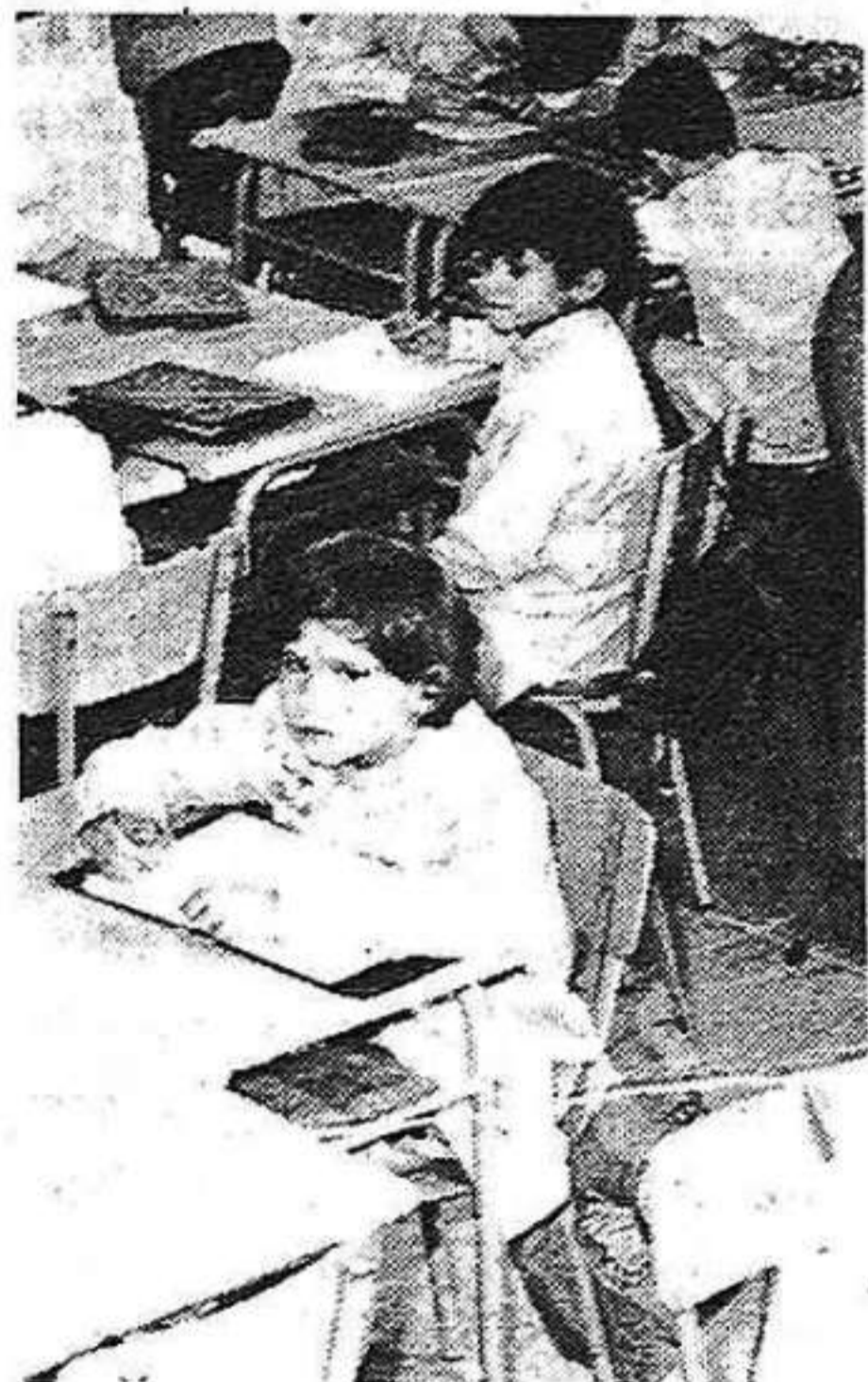
—històricament, la cultura ha estat al servei dels poderosos i ha fet costat al poder. Una concepció més científica del treball cultural transformarà aquest mateix treball en una eina alliberadora;

futurs ciutadans, poderosament cridats per models caducs de consum indiscriminat?;

—la violència és una de les característiques de l'Estat i de la societat modernes. Enfront d'una civilització de la violència, tan fomentada per la dreta i alhora tan aprofitada (electoralment) per la mateixa dreta, ¿què suggerim?, ¿quin espai de vida col·lectiva, amb models no violents, oferim?;

—a Catalunya, ¿com estructurarem una hegemonia cultural que no sigui de dretes?

Són uns quants punts de meditació. N'hi ha molts d'altres: els referents a les noves dades de la cultura de la salut, o del paper que haurà de jugar el sindicalisme de classe a l'hora de plantejar una educació del treball i per al treball, enfront dels taylorismes de signe reformista. O bé tot el capítol de les noves orientacions, veritablement populars, que aporten els moviments feministes a la concepció d'una societat bastida a la mesura del món masculí.

“¿Quina alternativa ofereix l'esquerra a aquests futurs ciutadans?”

—la crisi de civilització convergeix en irrellevants principis considerats com intangibles. ¿D'on sorgiran aquestes noves propostes referencials?;

—el pas d'una societat amb models autoritaris (de **padre padrone**) a una societat més atenta a les demandes populars estimularà la creativitat, fins ara caixa de cabals del mur dels escolllits;

—cada any surten de l'escola "x" milers de nanes i nans, desarrelats de la família, de la mateixa escola i no disposats a combregar amb rodes de molí. ¿Quina alternativa ofereix l'esquerra a aquests

Hi hauria, finalment, un altre capítol d'interrogants. Hi ha una certa tendència a desvincular les propostes de "cultura popular" de les propostes de política cultural. Com si discutir si és o no rendible que un ajuntament despengui tants milions en guarderies o en classes de català no fos un debat cultural altament popular. Si bé és cert que sempre resten i restaran zones il·limitades d'iniciativa popular, no municipal, ¿no és urgent discutir quines funcions correspondran als departaments de cultura dels nous ajuntaments?

BERTA PADRÓ

Un còmic

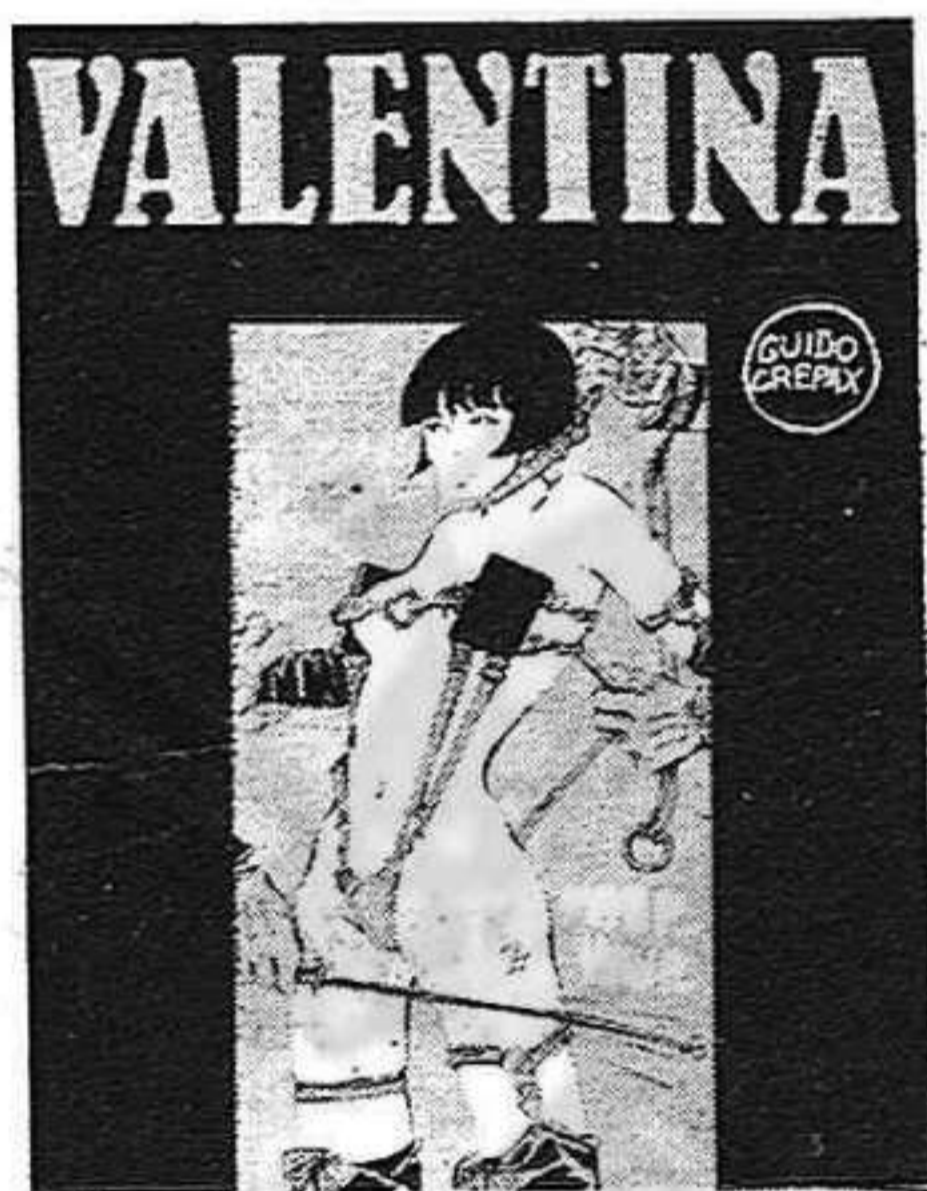
A la recerca del subconscient

Editorial Lumen acaba de publicar un còmic que, durant molts anys, havia estat prohibit per la censura al nostre país. Encara més, tal com explica en el pròleg Romà Gubern, una sola imatge d'aquest còmic per a il·lustrar un estudi seu sobre semiòtica li va valer un judici de faltes per atemptar contra la moral i els bons costums. Es tracta de "Valentina" el primer llibre que recull els episodis de Neutron i Valentina dibuixats per l'arquitecte milanès Guido Crepax.

Molt s'ha escrit ja sobre aquesta obra que ha esdevingut una fita fonamental en la història del còmic. Neix en un context que té els seus orígens en la sortida de "Barbarella", un còmic francès de Forest, en el qual, per primera vegada, la protagonista gaudia d'una llibertat —sobretot de tipus sexual— a què no estaven acostumats els lectors de revistes. Això, junt amb l'interès que uns intel·lectuals —entre els quals hi havia el director cinematogràfic Alain Resnais— varen mostrar per aquest fins aleshores menyspreat, mitjà d'expressió va possibilitar una onada d'interès cultural arreu d'Europa. A Itàlia, es fundà la revista "Linus" en la qual aparegueren els diferents episodis de "Neutron" (el primer d'ells el maig de 1965) que a poc a poc deixaria el seu lloc principal a la seva "partenària" Valentina.

Més de dotze anys, doncs, separen la primera edició italiana de la que ara ens presenta Lumen en el seu llibre. anys que no ha passat en va, i si bé Valentina avui ja no pot provocar l'impacte que va tenir en el seu moment, no és menys cert que a nivell gràfic continua essent un dels còmics més innovadors que hi ha hagut. Sobretot, Crepax ens dona una magistral lliçó del muntatge analític, que ha acabat imposant-se com a component fonamental del domini del temps i del ritme.

Però no és sols aquest l'interès que per a un lector espanyol pugui tenir el llibre. Valentina és una fotografia que es mou en sectors progressius de Milà, i Crepax —que per-

tany ell mateix a aquesta classe social— aprofita per donar-nos una anàlisi del comportament cultural, polític i sexual d'aquest món vinculat a allò que en alguns moments s'ha anomenat la "gauche divine". Valentina, personatge fantàstic, sado-masoquista i amb una certa tendència —acceptada i assumida— al lesbianisme, es veu immersa en una sèrie d'aventures —en aquests primers episodis a l'interior de la Terra— que no fan més que reflectir la davallada al seu propi subconscient. Les referències freudianes són constants i complicades d'explorar, de la mateixa manera que les referències cinematogràfiques —des del Potemkin a Miklos Jancsó passant per Louise Brooks— ens situen sobre el comportament i els pensaments de la protagonista.

Guido Crepax ha declarat: "No puc deixar de traduir en dibuixos tot allò que penso o sento, tot el que estimo, m'angoixa, m'exalta". I realment el que podem veure i llegir a "Valentina" és molt del que angoixa i exalta a l'home de la nostra època.

T. SEGARRA

Edicions Robrenyo

Una nova sèrie de narrativa

Contra crisi, luxúria. En temps de restriccions, col·leccions noves. En Jordi Coca, home de novel·la i de teatre —l'autor d'**Els Lluïsos**, **Pedrolo prohibit**, **Alta comèdia**, un assaig sobre Joan Brossa, **Exòtiques**, etc.— dirigeix una col·lecció nova de narrativa ¿no-

va? a una més aviat misteriosa editorial d'El Maresme, la imatge de la qual anava lligada a llibres de teatre ben triats i d'edició més aviat fosca (d'un color cafè amb llet brut). Doncs bé: ara Edicions Robrenyo adopta un format més clar, de llibres més des-

treball recomana

CINEMA

"LA GRANDE BOUFFE" de Marco Ferreri. Cinema Padró. Al llarg de tota la seva obra, Marco Ferreri s'ha destacat per una temàtica de la qual el rebuig a la societat actual —basada en el consum i l'agressivitat— ha estat un dels seus principals punts. En aquesta pel·lícula que ara s'estrena a Espanya —després de molts anys de prohibició— aquesta situació de rebuig és portada al límit que va entre la cosa tràgica i la grotesca.

FUTBOL

F.C. BARCELONA-R.C.E. ESPANYOL (Estadi del F.C. Barcelona, dissabte dia 1, a la nit).— Partit de la "màxima" entre el "més que un club" i el "club català de futbol", en uns moments que el Barça, sobrecarregat de competicions, encara té possibilitats d'arribar a la lliga al Real Madrid, amb qui jugarà el diumenge següent a Chamartín.

DISCOS

Enric Barbat.

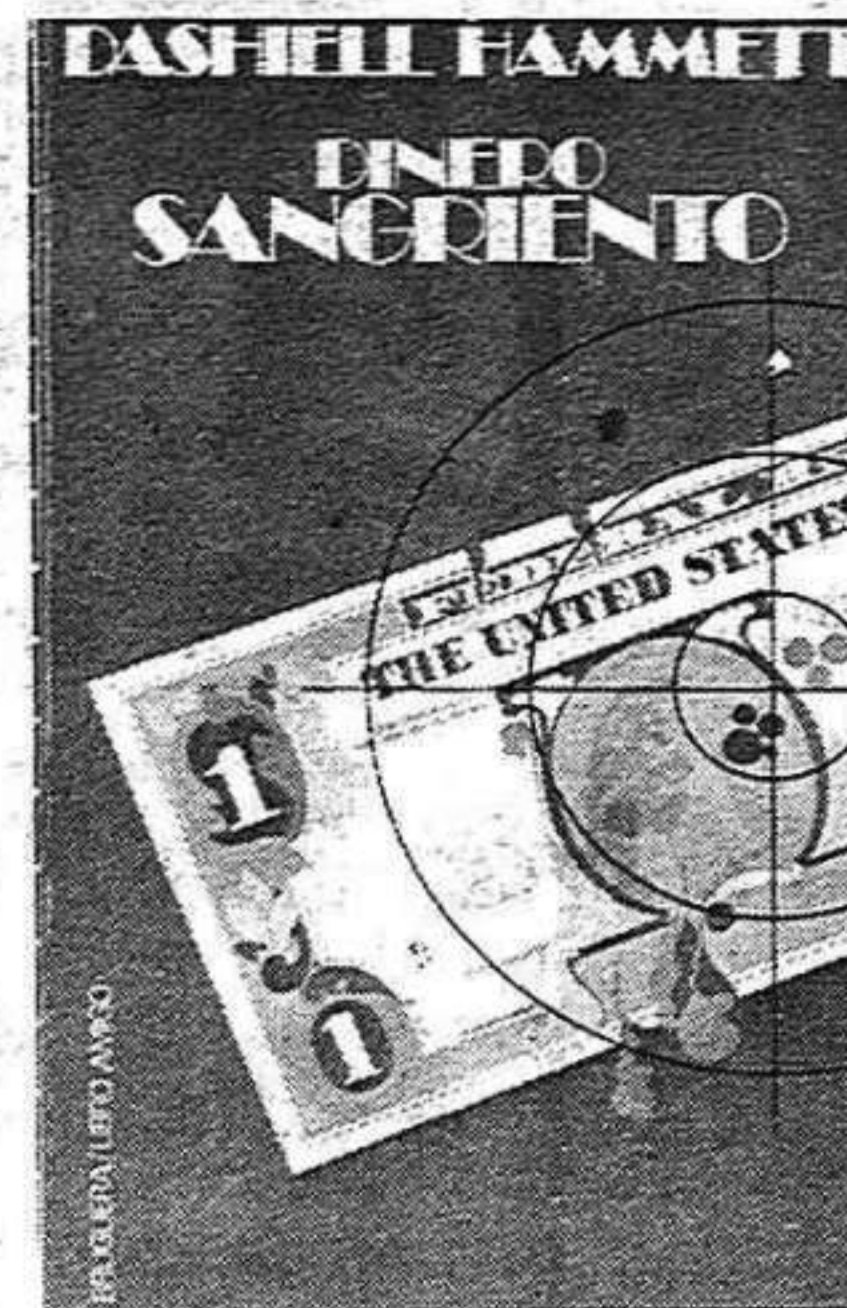
ERRE HACHE POSITIVO. ENRIC BARBAT (Discos "Ocre").— Enric Barbat, un dels primers "Setze Jutges", no "viu", ara, de la cançó sinó de la seva feina d'aparellador; però, de tant en tant, un disc o unes actuacions. L'elapè que ara ha sortit reuneix cançons escrites en castellà fa uns vuit anys. La mateixa càrrega sardònica en els textos sobre una música rítmica o melòdica i acompanyat per instrumentistes de la talla de Ja Clúa o Max Sunyer, guitarra d'"Iceberg".

MÚSICA

CORS I BALLETS DE L'EXÈRCIT SOVIÈTIC. Director: Borís Alexandrov (Palau Municipal d'Esports de Barcelona, a partir del dia 1 d'abril).— La qualitat estètica dels cors i ballets de l'Exèrcit soviètic ha estat mundialment reconeguda. Avui com avui, els

cors russos constitueixen un dels grans exemples de la música feta amb un instrument de grans possibilitats expressives: la veu humana.

LLIBRES

"DINERO SANGRIENTO" i "EL GRAN GOLPE" de DASHIELL HAMMETT (Edit. Bruguera).— Dashiell Hammett és un escriptor que ha aconseguit dues coses: renovar un gènere —el policíac— que anava dedicant cada vegada més interès per l'artificiositat del llenguatge i oblidava el contingut principal d'aquest tipus de novel·la, el crim i la societat que el possibilita, i desvetllar l'atenció d'un sector d'intel·lectuals que, gràcies a ell, es van apropar a aquest gènere amb un interès fins aleshores inusitat. En aquests dos llibres, que recullen els relats curts i l'última obra inconclusa de Hammett, el lector podrà trobar-hi ja els elements que el configuraran posteriorment com un dels autors més importants de la novel·la nordamericana del segle XX.

A Sibèria

Enviar RTVE a Sibèria és tan fàcil que la secció ja hauria de donar per fet que cada setmana s'envia a Sibèria algú, **en demés de televisió espanyola**. Però aquesta setmana l'enviarem a Sibèria perquè, un cop més, el Barça és discriminat de la seva programació. RTVE prefereix un amistós Espanya-Noruega que el Barça-Eindhoven. L'afecionat català tampoc no podrà veure el transcendent Barça-Madrid del 5 d'abril. Segons "Mundo Diario", el president de la Federació, Pau Porta, optà per l'amistós d'Espanya en comptes del partit de la copa de la UEFA. Catalunya comtat gran / qui t'ha vist tan rica i plena / el Porta i televisió / ens han declarat la guerra / Bon cop de falç, bon cop de martell... i, a Sibèria!

perts de to, i publica un text de Jordi Bergonyó: **Història**, presentat per Xavier Fàbregas.

La presentació d'en Fàbregas és divertidíssima. Inesperada, tenint en compte els milers d'holandesos que el Summe Sacerdot dels crítics teatrals del país havia publicat, amarats de serradorisme, i tan clàssics com un sonet sobre la tardor.

La "història" que podria contar-nos Bergonyó, autor de teatre, guanyador d'un premi prestigiós, el Josep M. de Sagarra, amb **Por** (1.973), és un text inclassificable (i a aquesta qüestió al·ludeix el pròleg de X. Fàbregas), pel que fa a gèneres literaris, i en canvi molt net, lineal, fins i tot excessivament pedagògic, des d'un punt de vista d'intenció narrativa. Text que

creiem excel·lent en les primeres cinquanta-i-tantes pàgines, i que segurament es precipita amb l'eficàcia d'una paràbola brechtiana fins al final, amb aquesta mena de proposta de vaga general i del cansament que provoca. Per **Història** desfilen moltes de les nostres obsessions quotidianes (els fills, el diner, l'estabilitat laboral, el sexe), tractades amb una no gens fàcil calligrafia verbal.

Saludem, doncs, aquesta nova col·lecció de narrativa, bastida sense obsessions classificatòries. I gosem fer un advertiment: falta una bona correcció tipogràfica, els errors són obsessius (i ho diem convençuts que tampoc no estem lliures de pecat per poder etzibar cops de roc contra ningú).

IGNASI RIERA

«Novecento» (1900)

A l'ombra del gran èxit comercial i de crítica aconseguit per "El último tango en París", Bernardo Bertolucci ha realitzat l'obra més espectacular del cinema polític actual: "Novecento". Un cost de cinc mil milions de lires, tres-cents actors, vint "vedettes", un any de rodatge, per tal de seguir el cicle climàtic natural, i una vasta polèmica entre la crítica d'esquerres sobre la validesa de l'obra fan del darrer film de Bertolucci el fenomen cultural més apassionadament controvertit dels darrers deu anys.

quest purisme impossible que la pròpia existència porta amb ella. Nosaltres estem per la primera posició: "Novecento" és un film absolutament digne, apassionadament perfecte, perquè sap utilitzar els elements negatius de les multinacionals com armes efectives i rotundes contra els interessos d'aquests mateixos organismes.

"Novecento" és la història, en dues parts —la segona, per aqueixes raons ocultes dels exhibidors, no ha estat estrenada al mateix temps que la primera, amb tot el perjudici que per a l'obra completa té aquesta política exhibidora obertament atemptatòria contra la integritat del fet artístic i, en aquest cas concret, del fet polític—, del naixement del socialisme a la Itàlia de principis de segle, com també la trajectòria de dues famílies —la Berlinghieri i la Dalco—, que serveixen de contrapunt d'aquest fresc històric.

ric més important de tots els temps, perquè amb el seu reconeixement es potenciaven automàticament els altres grans moviments històrics com el socialisme i el comunisme—. "Novecento", segons l'opinió dels experts, es mou entre el marge dels plantejaments colossalistes de la productora soviètica Moscofilm —les pel·lícules de partit— i els no menys colossalistes del Hollywood irrenunciable ("Lo que el viento se llevó") —pel·lícules del capital—. Es tracta, com és fàcil deduir, d'un intel·ligent híbrid entre les dues forces que dominen —pràcticament— el món. Vist així, "Novecento" és un hàbil exercici de maniobrabilitat entre el missatge i el mite. Bertolucci vol dir alguna cosa sobre la naixença del socialisme, és a dir, sobre la presa de consciència del poble, i per a això no dubta a utilitzar els mitjans que el capitalisme li proporciona. D'altra banda, els únics possibles en la indústria cinematogràfica per poder acomplir tan magne projecte.

"Novecento", doncs, o s'accepta a priori, amb tot el mecanisme possibilista que té, o es rebutja de pla, en l'ara d'a-

El film s'obre amb les emotives seqüències del dia de l'alliberament que va marcar el final de la segona guerra mundial el 1945 per enllaçar, amb un ample "flash back", amb les albrors de 1900 i centrar la trama de la història en dues famílies, la d'Alfredo Berlinghieri (Burt Lancaster), hereu i senyor d'unes riques propietats agrícoles a la regió del nord, Emília-Romagna; i la de Leo Dalco (Sterling Hayden), que n'és colòn i cap d'una nombrosa família de treballadors. Amics des de la infantesa, malgrat que pertanyen a dos mons totalment oposats, seran els seus néts Alfredo (Robert de Niro) i Olmo (Gérard Depardieu) que viuran la revolució socialista que el nou segle ha portat. La més gran virtut de Bertolucci ha estat donar un ritme prodigiós i apassionant a aquesta història, un ritme perfecte que introdueix l'espectador a la trama des del primer pla, sense preocupar-se de la durada ni de res més. Vet aquí el greu retret als exhibidors de no donar, si no de manera seguida les dues parts —que sumen un total de cinc hores—, si a cinemes diferents ambdues porcions del film, amb la qual cosa s'aconseguiria una lectura més completa del discurs de Bertolucci.

Bertolucci, políticament compromès amb una esquerra intel·lectual, en l'obra del qual hi caben igualment obres com "Prima della rivoluzione" i "La strategia de la araña" —films de significat obertament polític—, o com "El último tango en París" i "Patner" —de perspectiva més profundament existencial—, s'ha plantejat "Novecento" com el gran film-saga de dues famílies a través de les quals es recullen els moments més importants que significaren la història de la Itàlia des de 1900 fins a la desaparició del feixisme —potser el fet histò-

Teatre als barris: un plantejament alternatiu (Fotos d'arxiu)

Teatre a barris

Una alternativa del teatre català

Aquest diumenge de Resurrecció no hi ha, pràcticament, estrenes a Barcelona. No n'hi ha perquè això era un costum forçat, pertanyent als millors temps del franquisme, i perquè el teatre català —el que es produeix aquí, que és per a alegria de tothom el que aquests dies pobla la nostra cartellera— lluita per estar com més allunyat millor "d'aquells temps" que foren d'autèntiques catacumbes per a un teatre perseguit pel poder a diferents nivells.

Hi ha un fet que es mostra revelador, en aquesta darrera setmana de març: a tres "barriades" barcelonines, o àrees urbanes amb vida i fesomia pròpies, s'hi ofereix teatre produït des d'unes perspectives d'interès i qualitat, de rigorositat professional, que cerquen sobretot la continuïtat. Són aquestes: Gràcia (Teatre Lliure), Horta (Grup d'Estudis Teatral) i Sant Andreu (Teatre de l'Ou Nou). Del Teatre Lliure ja se n'ha parlat prou com perquè no tinguem ara necessitat d'aprofundir en els seus objectius i en allò que ha aconseguit en els seus gairebé dos anys d'existència. Del Grup d'Horta, em vaig referir aquí mateix (número 520) a la validesa del seu treball a "Sopa de pollastre amb ordi", traducció de Pedrolo del text d'Arnold Wesker. I pel que fa al Teatre de l'Ou Nou, concretaré que és un intent per conformar, al Casal Catòlic de Sant Andreu, un teatre estable el qual, en principi, servirien el grup esmentat i el Col·lectiu Ignasi Iglésias, on formen noms experimentats com Jordi Teixidor i els germans Lucchetti. Ara, el Teatre de l'Ou Nou estrena "Passions, repressions i excessos d'un liberal", muntatge sobre l'obra de Josep Robrenyo (1780-1838), precursor del teatre català.

És clar que aquest teatre, que al capdavant ve de llargs anys de treball d'altres grups i d'altra gent en circumstàncies totalment distintes, respon a una clara vocació de servei públic i que, com a tal, passa per l'exigència d'una autonomia en la seva gestió, per la necessitat d'una descentralització urbana i per l'existència d'unes relacions internes que no tenen res a veure amb les pròpies del teatre capitalista que s'estila. Però cal assenyalar que la viabilitat d'aquests projectes —deixem una mica de banda el del Teatre Lliure que, per diferents circumstàncies, és ja en plena etapa de desenvolupament— exigeix una atenció per part dels "poders públics". La manca d'una infraestructura del teatre català és el gran repte d'aquest moment, i la Generalitat ha d'abordar aquest tema. Les representacions que fins ara s'han donat a Horta del

text de Wesker han explicat que la continuïtat és el centre de l'operació: que la bona feina actoral i que la validesa global de la funció —fets que allà es donen— no són prou per garantir aquella continuïtat. La presència del Grup d'Estudis Teatral d'Horta és una aventura privada i com a tal té limitades les seves possibilitats; però és que la rendibilitat social del treball del grup en aqueixa àrea urbana només esdevindrà possible si s'hi estableix un treball continuat, si es viabilitza una programació que no estigui supeditada als vaivens de l'assistència de públic. La mateixa cosa podríem dir pel que fa a l'intent de Teatre Estable a

Sant Andreu. I aquests projectes, aquestes propostes de treball, cal que siguin assumides per un poder econòmic i polític. En aquest cas, el paper de la Conselleria de Cultura de la Generalitat sembla que és prou clar.

Quan la crisi del "teatre comercial" a Madrid passa per fets força concrets, quan la cartellera barcelonina palesa el disinterès de la nostra societat envers aquest "teatre comercial", el teatre català està proposant la seva alternativa de fons. En aquest plantejament alternatiu, que també passa per una substanciosa activitat teatral comarcal (Sabadell, Granollers, Mataró, Vic, Terrassa), la presència d'uns Teatres Estables (d'una activitat regular i afermada) a àrees urbanes descentralitzades, com Gràcia, Horta i Sant Andreu, podria esdevenir decisiva per a una normalització del teatre català. Però això no serà possible si no s'assumeix en el sentit que hem exposat.

PÉREZ DE OLAGUER

Esports

Barça: ara, eleccions

Dimarts passat, dia 21, a les vuit del vespre, finalitzà el lliurament de signatures que avalen la presentació dels candidats a la presidència del F.C. Barcelona. Només en restà fora, per manca de tres-cents signatures, en Francesc Pérez Mateu, que a darrera hora rebé l'ofertament d'en Miró Sans de 1.600 signatures a canvi d'un document, amb clàusules que no s'han fet conèixer, i que no fou acceptat pel pre-candidat, ço que vol dir que podien ser bastant compromeses.

Tal com avançarem a TREC-BALL fa un parell de setmanes, en Ferran Ariño obtingué el suport del major nombre de socis. Sagi i Núñez el seguiren i, a distància, en Nicolau Casaus i en Joan Casals. Quan aquest número ja sigui al quiosc, sabrem la proclamació definitiva que haurà fet la Federació Catalana de Futbol, que haurà invalidat les signatures repetides, les quals poden ser de l'ordre del 15 per cent.

La setmana vinent començaran els actes electorals de cadascun dels candidats, amb renovades forces després de les mini-vacances de la setmana santa. Per cert que en Ferran Ariño ha aconseguit, per a

l'organització de festes populars en projecte, la col·laboració d'Elisa Lumbreras, la qual cosa li dóna la seguretat de l'assistència massiva dels millors cantants del moment.

Esbrinant les signatures dels candidats, hem de denunciar de bell nou la parcialitat que hi ha hagut en l'actual Junta Directiva del club ja que, desoïnt el manament del president accidental, Raimon Carrasco, un dels vocals que, a més a més, és de la Comissió Esportiva i president del filial Barcelona Atlètic, Josep Bujons, va reunir els companys directius i els encomanà la "cerca i captura" de signatures per a Víctor Sagi, el candidat continuista. Per cert que, arran d'això, hi ha molt de malestar entre ells. En Toni Prat, un jove directiu que és prou conegut com a barcelonista de soca-rel, enllaminat per la promesa de continuar si guanyava Sagi, recollí 180 signatures. En Bujons li digué que el candidat li havia dit que comptava amb ell per a la nova junta, i tan content fins que un bon dia, al col·loqui que tingué lloc al Club Múndo, es conegueren. En Sagi li digué que no sabia res d'ell i que les signatures les havia dut en Bujons.

Víctor Sagi sap prou bé, com ho sap en Núñez, que les signatures aconseguïdes no són vots fixos a les eleccions. Molts socis signaren per compromís, per pressió més que no pas per convenciment i, en votació secreta, a les urnes, pot haver-hi un canvi molt gros. Per això Sagi s'ha començat a bellugar cercant d'aliar-se amb altres candidats per combatre l'Ariño, que no vol saber res amb ell i així li ho manifestà aquests dies de setmana santa, per enèsima vegada. És possible, doncs, que davant l'avantatge assolit teòricament per en Ferran Ariño, el gran capital, representat per Sagi —Banca Catalana i UCD— i Núñez —nova burgesia— estableixin un compromís. Ariño, en aquest cas, podria acollir a la seva directiva en Casaus i en Casals, sempre que en Nicolau no volgués la presidència, que és molt improbable. Més fàcil veiem que s'unixin Sagi i Núñez que no els altres acords. Ariño té un programa molt progressista, diferent al dels altres candidats, que pot ser un veritable "boom" electoral, i no pot renunciar a aconseguir-lo. Les aliances, poques vegades han resultat a benefici del club. I aquesta vegada, pel que representa el Barça cap a un futur esport

català, cal que rebí en els seus estatuts, en els seus governants, els beneficis de la primera elecció democràtica, encara que continuem trobant-hi a faltar el vot dels joves i força llibertat d'expressió.

FRANCESC J. CASTELLANOS

Ferran Ariño: més signatures que ningú (Foto d'arxiu).

"Novecento" apassiona tant per la bellesa de les seves imatges com per la força expressiva dels seus postulats polítics i ideològics. Film que han de veure obligadament els apassionats del cinema i de la vida en general, la seva anàlisi s'ha de condicionar a la segona part, perquè si la primera és perfecta, pot ser que la segona no mantingui el ritme i l'interès de la primera, i llavors el concepte sobre aquesta podria variar substancialment. Caldrà esperar, doncs, aquesta segona part per donar un judici més complet i definitiu sobre aquest, malgrat que pugui seguir, apassionant "Novecento", l'obra més alta de Bernardo Bertolucci, sens dubte.

MIGUELEFE

Enviat especial de **TREBALL a Torí (i III)**

Itàlia-Espanya, un sindicalisme convergent

Giovanni Destefani, secretari general de la federació del metall de Torí de la CGIL, i Josep Maria Rodríguez Rovira, de la CONC, contrasten els papers dels òrgans de representació dels treballadors a nivell d'empresa a Itàlia i a Espanya.

Les comparacions no sempre són possibles. El sindicalisme italià coneix anys de pràctica democràtica, mentre que l'espanyol acaba de sortir a la legalitat. Aquesta és, sens dubte, la diferència més gran, però n'hi ha d'altres. Això no obstant, hem pensat que el contrast podia ser interessant, sobretot quan les primeres eleccions sindicals democràtiques celebrades a Espanya després de 40 anys ens estan donant uns òrgans a nivell d'empresa que caldrà fer funcionar.

Demanem a Giovanni Destefani que comenci a definir quin és el caràcter d'aquests òrgans a Itàlia.

—Des de 1969 hem intentat superar l'òrgan d'empresa elegit a partir de les llistes que presentaven les diferents centrals sindicals per un altre elegit a partir de llistes obertes i per grups homogenis de treballadors en relació amb el procés productiu. El treballador elegit per llistes obertes és el "delegat de grup homogeni" i pot ser revocat pels mateixos

treballadors que l'han votat quan la seva actuació no respongui a les exigències sindicals. Això ens ha permès superar la divisió que existia entre afiliats i no afiliats a les centrals sindicals.

En el reglament de l'elecció de delegats hem previst la conveniència que els elegits, en cas que no estiguin inscrits a cap sindicat, ho facin, per tal de no produir una fractura entre el consell o òrgan unitari d'empresa i les organitzacions sindicals.

—Rodríguez Rovira, ¿quines diferències fonamentals hi veus amb l'actual sistema espanyol?

—Tal com s'estan fent les eleccions ara a Itàlia era, més o menys, el projecte defensat per Comissions Obreres, sobretot pel que fa a les llistes obertes. La major divisió sindical a casa nostra i el decret llei ens han obligat a anar a les eleccions amb llistes de centrals sindicals. Això condiciona, lògicament, el paper d'aquests òrgans elegits, però cal tenir en compte que venim de situacions polítiques i sindicals diferents. Els consells a Itàlia parteixen d'una tradició de lluita sindical, d'una afiliació molt important a les centrals i d'un gran pes del sindicalisme en la vida general del país. A Espanya aquestes coses s'estan pràcticament iniciant.

—¿Podríeu definir-me, d'una banda, el paper del consell de fàbrica i, d'una altra, el de la secció sindical de l'empresa?

—La tasca del consell —respon Destefani— abraça tot el que fa referència a la negociació sindical a nivell d'empresa en tots els seus aspectes: conveni, organització del treball, qualificacions, seguretat i higiene, qüestions relatives a la producció, ocupació, aplicació del contracte de treball... Endemés, és feina del consell portar les relacions amb les organitzacions externes, com a garantia d'una participació massiva dels treballadors.

El consell convoca les assemblees. A Itàlia (no sé si a Espanya heu conquerit aquest

dret) tenim regulada l'assemblea a la fàbrica amb un nombre d'hores anuals retribuïdes.

Repetixo que no hi ha cap fractura entre els consells i les centrals sindicals. La immensa majoria de delegats estan afiliats a les centrals. Quant a la negociació fora de l'àmbit de l'empresa, es fa amb la participació de delegacions dels consells de fàbrica, sense que hi hagi cap norma sobre el nombre de delegats. Per exemple, l'altre dia s'iniciaren les negociacions amb la Fiat: hi ha uns deu sindicalistes provincials i nacionals i uns cent delegats de les diverses factories Fiat.

Nosaltres —continua Destefani— hem constituït a Torí la FLM (Federazione dei Lavoratori Metallmeccanici), que també existeix a nivell nacional. La FLM de Torí aplega les tres centrals sindicals CGIL, CISL i UIL en una única organització, amb un únic aparell central, deu centres perifèrics, i un únic pressupost del punt de vista econòmic i patrimonial. Es tracta, sens dubte, d'un procés d'unitat orgànica molt avançat. A nivell provincial de les confederacions el procés unitari no està tan desenvolupat.

—El nivell assolit a Itàlia pels consells de fàbrica —afirma Rodríguez Rovira— tant a l'interior de les empreses com en la seva articulació fora dels

Itàlia-Espanya, un sindicalisme convergent. A la foto d'arxiu, una manifestació sindical a Roma.

centres de treball, és un objectiu que ens hem de plantejar a partir, però, de la situació que tenim a casa nostra. Nosaltres diem que els consells de fàbrica han de jugar el paper de negociació i representació de tot allò que afecta els treballadors a nivell d'empresa. Això és important perquè, a més a més, introdueix elements de treball unitari que permeten avançar cap a la unitat sindical orgànica. De tota manera, a causa del poc cos que encara tenen les centrals sindicals, la poca experiència i l'intent del govern de reduir el paper dels sindicats, pensem que als centres de treball les seccions sindicals també han de jugar un paper important de cara a oferir propostes als treballadors i al mateix consell. Cal establir una relació dialèctica entre el consell, l'assemblea de treballadors i les seccions sindicals.

A nivell superior al de l'empresa, i com a conseqüència de tot el que dèiem abans, el paper fonamental l'han de jugar les centrals sindicals. Això queda justificat també pel fet que les eleccions de consell són encara insuficients i per-

què hi ha una evident necessitat de reforçar el paper de les centrals sindicals. El fet que la negociació i la coordinació a nivell superior hagi de ser portada per les centrals no vol dir que els consells no puguin intervenir, bé sigui a través d'assemblees o de reunions de consells, però sempre sota el paper dirigent de les centrals.

Per acabar, demanem a Giovanni Destefani que ens expliqui el grau de sindicació que tenen a la regió del Piemont.

—Torí i el Piemont no tenen un índex d'afiliació molt alt. La Fiat, amb la seva història de discriminació i anti-sindicalisme, ens ha plantejat seriosos problemes que encara no hem superat. A nivell nacional, els metal·lúrgics tenim un grau d'afiliació del 70 per cent, mentre que a Torí el percentatge és més baix. A les grans factories de la Fiat el nombre d'afiliats és d'un 35 per cent. Una altra limitació és la relació entre els afiliats obrers, que són la majoria, i l'escàs nombre de tècnics i administratius.

JOAN SANJUAN

Rodríguez Rovira, el tercer de l'esquerra, en un recent míting de Berlinguer a Torí. (Foto de l'Unità).

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ:

treball

Òrgan central del PSUC
Vallespir, 171 - Barcelona, 14

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any (Espanya: 750 ptes. Estranger: 100 ff) que pagaré mitjançant:

- Gir postal o telegràfic a nom de TREBALL. Vallespir, 171. Barcelona 14
- Taló nominatiu a TREBALL
- Domiciliació bancària (en aquest cas ompliu la part de sota i envieu-nos-la també)

Data:

Signatura:

BUTLLETÍ DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Senyor director del Banc o Caixa:.....

Agència..... Població.....

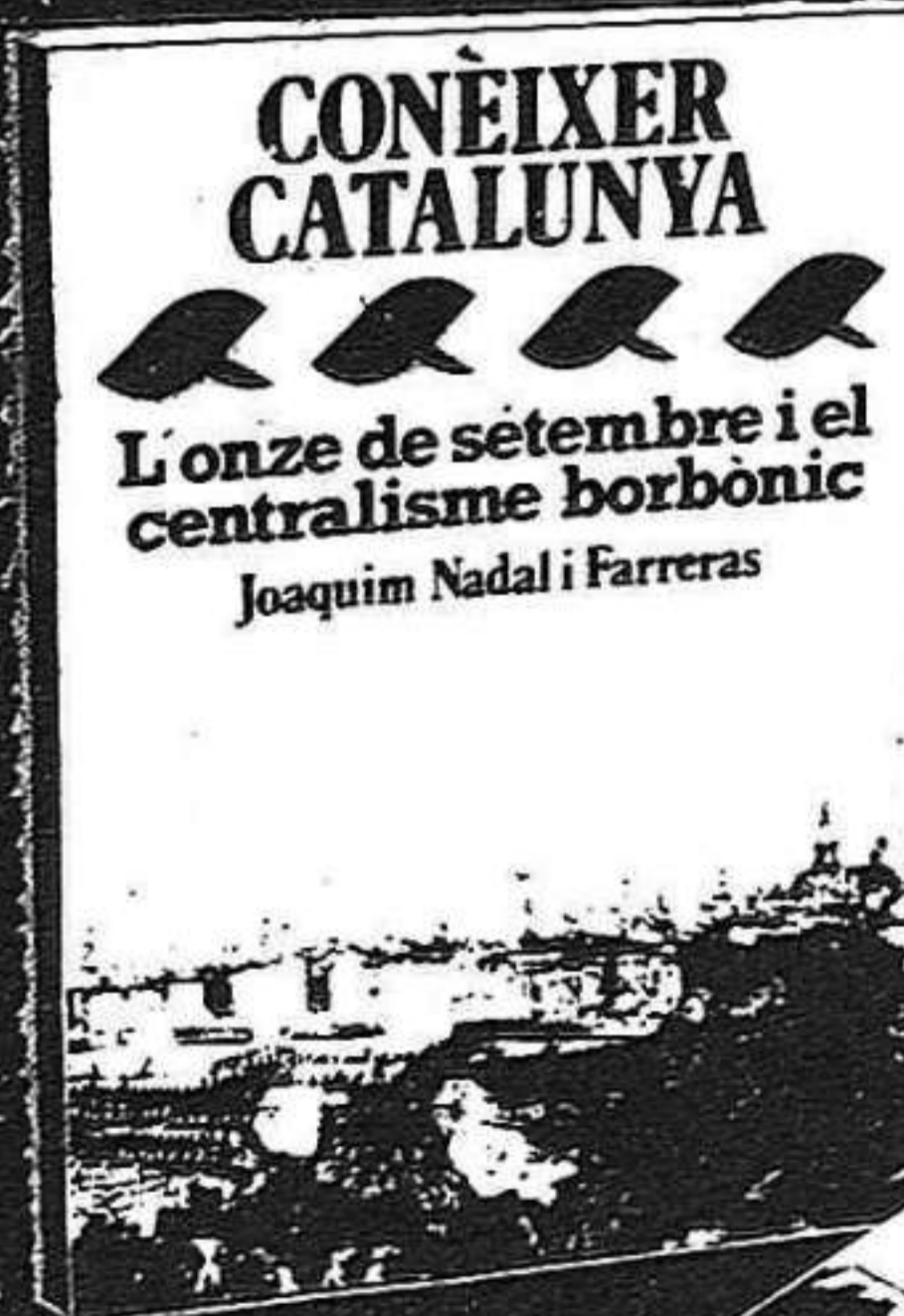
Senyors: els agrairé, que amb càrrec al meu compte/llibreta número..... atenguin el rebut que anualment els presentarà TREBALL per pagar la meua subscripció a aquest periòdic.

Atentament.

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població.....

CONÈIXER CATALUNYA

3 PRIMERS TÍTOLS

L'ONZE DE SETEMBRE I EL CENTRALISME BORBONIC
Joaquim Nadal i Farreras
Síntesi de divulgació del segle XVIII català

ELS ORIGENS HISTÒRICS
Josep M. Salrach Mercè Aventin
Gestació de Catalunya amb els aspectes polítics, econòmics i socials d'aquest procés

QUI ÉS CATALÀ?
Encarna Roca

Un llibre per assenyalar l'evolució que ha tingut el Dret català

DOPESA
GRUP «MUNDO» D'EDICIONS

França, Alemanya, Suïssa... : la "terra promesa"

"Marxar cap a Europa no fou un viatge de plaer"

De la "terra promesa" a la difícil reinserció

El retorn dels emigrants : el somni d'una nit d'estiu

"L'emigració és un trist remei per als mals econòmics, polítics, financers i socials que patim; el ciutadà que apel·la al duríssim i violent recurs d'emigrar és perquè no en troba cap altre al seu abast. Els aventurers, els ambiciosos són els menys; els necessitats, els miserables són la massa, el nombre major dels nostres emigrants." Així descrivia, a començaments de segle, l'Institut de Reformes Socials, un fet que ha estat vertebral en la societat espanyola: la marxa a un altre país per raons de subsistència.

Durant les últimes dècades van anar més enllà dels Pirineus, a treballar per eradicar la misèria de les seves llars, gairebé tres milions i mig d'espanyols.

Avui, d'altra banda, la crisi econòmica ha motivat que es tanqués l'aixeta a l'expansió econòmica, i, amb això, a l'acceptació de treballadors forans. En produir-se una recessió en el camp laboral, molts emigrants, d'anys i anys en l'exili laboral, han vist que no els quedava altra solució que retornar. ¿Quina és, però, la seva condició en tornar a les seves terres?

LA TERRA PROMESA

Abans d'anar a descriure la situació en què es troba avui aquest treballador que es desarrrelà del seu poble i àdhuc, durant anys, de la seva pròpia família, caldria veure què ha representat l'emigració, sobretot en la dècada dels (feliços) 60, per al sistema econòmic espanyol. I, també, quines condicions van haver d'aguantar aquests milers i milers d'obrers en països d'altra llengua i cultura, que els consideraven gairebé com una mostra d'una nova i més subtil esclavitud.

França, Alemanya, Suïssa seran la "terra promesa" per a molts espanyols que, fugint de les penúries de l'Espanya agrària, cercaran a l'altre costat dels Pirineus un lloc on poder treballar i, si més no, sobreviure. Som el 1959. El franquisme, amb el pla d'estabilització, pretén adequar l'estructura productiva a les necessitats del capitalisme incipient en els principals nuclis

la cara colrada, amb dues maletes lligades amb cordills. Però no tants poden retenir en la seva memòria les cabanyes de fusta on van anar a parar en les diferents ciutats.

Els qui es van quedar aquí suposaven que anar a Europa, a l'Alemanya del "miracle econòmic", a aquella Suïssa model de condescendència, a la França mitificada, era com fugir de la foscor i estar a països on lligaven els gossos amb llonganisses. Es va crear tota una atmosfera cultural —evidentment propiciada pel mateix sistema— que idealitzava l'afany aventurer de l'emigrat.

Que diferent fou la realitat! A Ginebra, per posar un exemple, els espanyols que arribaren, igual que els emi-

pera l'economia de l'emigrant o les lleis no ho permeten a segons qui), de les condicions laborals, tot això va marcar i ha marcat tota una munió d'homes i dones que amb el seu esforç també van prendre part, encara que físicament lluny, a la reconstrucció del seu país.

EL RETORN A CASA

Anys i anys fora, ¿i ara què? Aquell home que, després de malvendre o abandonar la terra, va marxar amb il·lusió, quan torna a Barcelona, Madrid, Irun o La Corunya veu que els seus plans primitius s'han modificat considerablement. Ha d'obrir un nou procés de reintegració. Veu que els seus fills (si se'ls havia

cada mes per aquell home que abandonà el seu país.

Una política d'ajut estatal al retornat hauria de contenir, immediatament, una expressa creació de llocs de treball i l'aplicació, en cas contrari, d'un subsidi d'atur des del primer dia de seu retorn. Igualment rebre les prestacions de la Seguretat Social.

El treballador d'aquell poble d'Almeria o Extremadura, si retorna il·lusionat allà veurà que tot encara és més desolat, que no hi queda quasi bé ningú. Llavors voldrà anar a instal·lar-se a alguna de les grans capitals: els diners que ha estalviat no rendeixen gaire i la inflació ha diluït del tot aquells somnis d'una nit d'estiu. No és difícil, aleshores,

que el retornat demani la construcció de vivendes socials per als qui no en tenen; que reclami una política de préstecs per instal·lar cooperatives o comerços; que demani una protecció per al seu estalvi. També que exigeixi rapidesa en els tràmits per a la seva real reinserció.

Aquell treballador que el franquisme es va treure del damunt, perquè "sobrava", avui està tornant. La seva reivindicació més general no pretén més que se li reconegui el paper que ha jugat en el desenvolupament econòmic espanyol durant la darrera dècada. Res més. Però, per ara, molts pocs l'escolten.

TONI ALBERT

• Creació de llocs de treball o subsidi d'atur, seguretat social, vivendes socials i préstecs estatals, les reivindicacions del retornat

grats procedents d'Itàlia, Grècia, Turquia..., van trobar-se que van anar a ocupar la capa més inferior de la rígida i jerarquitzada piràmide que formen les relacions industrials i socials del capitalisme. Totes les feines més "baixes" van ésser els llocs que es guardaven per als "estrangers". A Ginebra era —i encara ho continua essent— habitual veure els recollidors de la brossa parlant amb accent andalús.

Tota la peonada de la construcció, els frega-plats dels hotels, els treballadors de la neteja de carrers, els miners, els peons metal·lúrgics, etc. eren immigrants. Aquestes foren les feines —molts cops circumstancials, ja que la reglamentació obligava a abandonar el país i la feina a terminis determinats— "propiciades" per les mans obertes d'aquest capitalisme europeu tan receptiu.

Els problemes de l'idioma, de la seguretat social, de l'allotjament (a la ciutat del Rhòne proliferen les barraques, ja que llogar un pis su-

endut o si van néixer a l'estranger) tenen problemes per entrar en una escola. Que els drets aconseguits al país on ha deixat anys de vida treballant, aquí no se li reconeixen: les categories professionals aconseguides allí, aquí no li són revalidades. Les pensions adquirides a França o Alemanya (per jubilació, viduïtat, orfandat, malaltia, etc.) no li són traslladades automàticament. En l'avaluació total de les pensions no es comptabilitzarà el treball (i els impostos religiosament restats del sou) fet allí. El divorci o el matrimoni civil fets fora d'Espanya, aquí no valdran.

Si el franquisme va exportar aquest "subproletariat" per sanejar la seva economia i resoldre problemes socials, no s'han d'emprar ara mètodes també franquistes per a reinserir aquests homes en la nova societat espanyola. Deixant de banda aspectes d'ètica, només caldria recordar el benefici general que han reportat, directament o indirectament, les divises trameses

L'hora del retorn: els diners estalviats no rendeixen gaire i la inflació ha diluït del tot els somnis d'una nit d'estiu.